

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ
7 ΛΕΚΑ 7
ΑΘΗΝΑΙ

Καὶ αὐτὴ τοῦ ἀποκριθῆκε :

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εδινώδης παραχωρηθείσα από το
υπό του κ. Γ. Τσακασιάνου]

Η αυτοβιογραφία του δηλονότι Ζακινθίου ποιητού Ι. Τσακασιάνου δια-
κρίνεται από τον ερμηνευτικό χαρακτήρα. Ο ίδιος του ποιητού κ. Γ. Τσακασιάνος
δεν ήδυνήθη να ερμηνεύσει την συνέχεια της ζωής του. Είτε το
τελευταίο αυτό κομμάτι ή ποιητική περιγραφή διάφορες άσχημες πρά-
ξεις του.

(Συνέχεια και τέλος)

Από τις διάφορες νεανικές τρέλλες που συσσωρεύονται
όλοένα στο νου μου, θα προσπαθήσω να διηγηθώ μία θύ-
ση. Εκείνη που προέκυψε. Και η πρώτη που μου έρχεται στο
νοητικό ή έκτακτη επιτυχία μιας μασκαράδας που έκαμα με
το Σπυράκη το Γουράκη, έφ' άμ άξ ης. Έγώ μόνος ήτα-
λόδοιοι, εκείνος δέ ως κυρία θ έ ρ α π ε ύ ρ ι α κ α λ ω ν.
Τόσο δέ καλά την είχαμε προσχεδιασμένη, τόσο καλά γυμναστή-
καμε στη γλώσσα και την άπαγγελία και τόσο επιτυχημένα έκτελε-
σαμε τός ρ ο ο π α ρ α σ κ ε υ α σ μ έ ν α ς έ γ χ ε ι ρ ή σ ε ι ς
μας με όλη τήν ταχυδακτυλουργική κινήσει και όλους τους γνω-
στούς παραλαταγιοίς που και αυτοί άκόμα οι γατροί του τόπου
μας πιστεύαν και καλά πως είμαθα Ιταλοί ταξιδιώται.

Αφού τελείωσε το έργο ο μ α ς σ τ ό ς π λ α τ ε ί α ς, έπιστρέψαμε
στο ξενοδοχείον «Ανατολή» όπου όλοιο την εξώθυρα ήταν από
πρώτας κρεμασμένες ή άπαράτητες ρ ε κ λ α μ ε ς μ α ς. Μόλις
δέ όλγα λεπτά τής ώρας θά είχον πε-
ράσει, που είδαμε να έρχονται εις το
δωμάτιόν μας δχι όλλοιους μασκα-
μένους, οι όποιοι άντι τών θ α υ μ α -
το υ ρ ο γ ω ν Ι τ α λ ω ν, έβλεπαν
έκπληκτοι, ξεμασκαρευμένους πλέον,
το Σπυράκη το Γουράκη μετά τής ε-
χότης μου.

Αλλά και ή Τ α ρ α ν τ έ λ λ α
μ α ς δέν πάει πίσω.
Ο Σ. Νικολάκης με την είδος
καλάριον Καλαβριτική τ σ α μ π ο θ ν α κατώρθωσε να έκτε-
λη θυμιάσει το χορό τής Τ α ρ α ν τ έ λ λ α ς. Ο Άνδρέας Μα-
τζίρης κρατούσε το γνωστό ά σ κ ι με τής διάφορες τρουμπε-
τίτσες που συντροφεύουν με το μονότονον ρυθμό τους τόν είδυ-
λαχόν εκείνο χορό.

Έγώ δέ μετά του Φ. Καρβελλά χορεύαμε την Ταραντέλλα.
Έπειτα, σάν περ μικροκάμπος, ντυμένος κ ο ρ ι π ο δ α κ ι, με
κοντό πλουμιούδο φουστανάκι, με τής μακρές πολύχρωμες κορ-
δελλίτσες και ή' όλο γενικό με το χοριτωμένο κουτούμι Καλαβρι-
κής χωριατοπούλας.

Οι δύο άντρες, καθώς κι' έγώ, το π α ι δ ι να' ποίμε, είχαμε
μαύρα στενά-στενά σακκάκια και κοντοτύκια ως τη μέση, βρακιά
στενόνοντα ως τα γόνατα, πέδιλα σπαγγοδεμένα, καπέλλα έντελώς
καλαβριτικά και στο δεξί τ' αίτι κρεμασμένη την άπαράτητη
β έ ρ ρ α. Όλοι μας δέ μιλούσαμε ναπολιτάνικα. Ο χορός μας
τέλειος και εις κάθε σταμάτισμα ή ναπολιτάνικες πίτες μας εις
ένέργειαν.

Στην έξαψη εμφάνισις μας όλη ή Πλατεία του Ποιητού πλη-
μύρισε από κόσμο. Απερίγραπτος δέ είνε ό ένθουσιασμός και το
ένδιαφέρον που έλαβαν οι τρατολόγοι και οι Ναπολιτάνοι που κατε-
σκεύαζαν τότε τόν παράλιο δρόμο. Μας περικυκλώσαν ως φρουροί
«έτοιμοι να θυσιάσουν για τους νεόφερτους συμπολίτες των!»

Μόνος ό χοροδιδάσκαλος Γουράκης, εκεί κι' αυτός στο πλήθος
μαζύ με το δαιμονισμένο το θείο μου, κάνι ύπωσησθη. Έπλησίασε
όσο μπορούσε, έπρόσεξε ιδιαίτερα το χορό μας, έκάρφωσε για λίγη
ώρα τα μάτια του πάνω μου, έσφυγμομέτρησε τās κινήσεις μου, έ-
ξέγισσε το άναστημά μου, έκύτταξε προσεχτικά τα πόδια, κι' έσέρφα-
σε στο θείο μου θριαμβευτικά για τη μεγάλη του άνακάλυψη.

— Έλα, Τσακασιάνε, να ίδης μιάν έκτακτη μασκαράδα του άνε-
φιο σου του Γιάννη.
— Μπαρό σου, πέτυχες!
— Άκουσε που σου λέω...
— Μά τι ν' άκούσω αφού έρω πως ό Γιάννης είνε κρεβατωμέ-
νος από προχθές. Νά, όλοένα έτοιμάζονται να πάω να τόν ιδώ.
— Στοιχηματίζω το κεφάλι μου!
— Όρίστε, λοιπόν, να σου κάνω το γόδοτο... Όχι, άδερφέ Σπυ-
ράκη, μά δέν βλέπεις τούλόχιον τής βέρρες που έχονε σταυτιά;..

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Ο ΚΟΥΤΣΟΦΛΕΒΑΡΟΣ

«Άς είνε άκόμα στού βουνού την κορυφή το χιόνι,
και παγωμένος άνεμος άς το ξαναπαγώνη.
Στ' άρχοντικό, στο πλούσιο και σιδεροφραγμένο
περιβολάκι του χωριού, το καλοκυταγμένο,
π' άσπρίζουνε οι δρόμοι του σφαιρόμοι χοχλαδάκια,
— κουφφέτες άμυδαλωτές, τά λένε τα παιδάκια—
μοσχοβολούν διπλές μαντιές, ζουμπούλια, μενεζέδες,
και χαμαρόνουν όμορφοι λογιών-λογιών πανσέδες,
ψηλές μιμζες φουντωτές, σάν νύφες στολισμένες,
εξωδιάζουν κίτρινα λουλούδια φορτωμένες
και κήρυκες τής Άνοιξης στο βάλτο, στα χαντάκια,
σάν λαμπουν τ' άστρα καθαρά, λαλούν τά βαρθακάκια.

«Άς είνε άκόμα στού βουνού την κορυφή το χιόνι,
και παγωμένος άνεμος άς το ξαναπαγώνη.
Όπου προσήλιου ξεσπασιά, με τ' άσπρολουλούδια
χρωματιστά λογιών λογιών άνθίζουν λαλεδάκια.
Ο ήλιος που άνέβηκε την κορυφή τής Ξεσπασιάς,
έξυπνά τών δέντρων ό χυμός, ξυπνά ή φωνή όλη
κ' ή πλάσις έτοιμάζεται για την μεγάλη σκόλη.
Καθαρισμένα τρέχουνε στής ρεματίες νεράκια,
μέσα στ' άγκάθια κελαδούν τρελλά κλαδερικάκια,
και στής διαφονίλας τά κλαδιά ό κόσουφας σφυρίζει.
Φλέβηρες, Κουτσοφλέβαρε, κ' ή Άνοιξη άφρίζει.

(Από τ' άνέκδοτα «Έξοχιά»)

Δημ. Στάης

— Δέν έχει, άδικο, πραγματικώς, σφραβώθηκα!...
Έμεις είχαμε τελειώσει το χορό και προχωρούσαμε πρός τη
λέσχη «Ζεφύριος». Έκει δέ που προσπαθούσαμε καταστρωμα-
νοί όλο κόσμο, να προσπεράσουμε, αίσθανόμην διά μιās νά με τσι-
μπή κάποιος τόσο δυνατά 'άισω ότ'ό μνηρί που δέν βίσιταζε πεί.
— Ά, που νά πύρ' ή όργη και σένα και που σ'έκανε! γρήγο
και λέω με το γόδοτο μου ύψωμένον και... σταματώ εκεί δά ως κ
φανόκλητος!

— Τά συγκατηρήσά μας, κύριε άσθενή... σκύβει και μου λέγει
συνά-σινά στο αυτί ό θεός μου.
Σπρωγμένος δέ και αυτός από το πλήθος 'μπήκε μαζί μας εις τη
λέσχη, όπου εκεί πλέον έδωσε και πήρε ή άλημονή τα ρ α ν -
τ έ λ λ α μ α ς.

Όμως, έκανα κάποτε και κάποιες μασκαράδες άρεκέα σκανδαλά-
δες, όμοιες άπάνω κάτω με αυτή που θά σάς άφηγηθώ τώρα, με
την όποιαν άποτελειώσαμεν και οι άποκρυφά τ ι κ ο ι αυτοί α τ
τ έ λ λ α μ α ς.

Μιά βραδυά, έτοιμ χωρίς να θέλω μου ήλθε 'στό νου να κάμω να
κινεύσουν όλοι ότι μασκαρεύτηκε ό αίδεο. Ίεργής Στ. Τσάκας.
Ο σταρόχρωμος και σπαγός και κάποιος μορφωμένος και άρχοντο-
σχετισμένος αυτός ιερομόναχος—φυσιογνωμία έξαιρετική για τής
κουστομπολιτιστικής μικροραδιογραφίας του—κρατούσε πάντοτε 'στο
δρόμο ένα παπαδίστικο ραβδί, τη λαβή του όποιο συνήθιζε να
περιτρίφει διαρκώς περί το πηγούνι του. «Μ ι λ ο ύ θ ε δ έ
κ α π ω θ π θ ε υ θ ά ν, κι' έτσι ως νά είχε πάντοτε τά ρουθούνια
στονυπωμένα.

Έγώ, ντυμένος φορέματα λαϊκά κοινά—δχι βέβαια το κα-
θούτο δικό μου—έβαλα μία ρουσοθήνα 'στό πρόσωπο, φέρεσα όπ
κεφάλι μία πλεχτή σκούφια, έριζα 'στης πλάτης ένα μαύρο σάκι,
ως συνήθιζε ή αιδεσιμότης του και ξεκίνησα πλέον με βήμα ταπει-
νούτικο, περιστρεφόντας διαρκώς το παπαδίστικο ραβδί μου άνω-
ρόλλακα όπως έκείνος.

Εθδύς άμα ως παρουσιάστηκα 'στην είσοδο να ποίμε, τής π λ α -
τ ε ί α ς—Ρ ο ύ γ α ς, έκτάκτως φρεσγογυμμένης και κατάρμε-
της από δεξιά και άριστερά, σάν να έπαθαν όλοι τους από κάποιον έ-
μφυνο θάμνωμα. Έπαψαν διά μιās τά γέλιοι και ή φωνή και το
μεγάλο έκείνο κινδ που συνήθως γίνεται εις το μέρος αυτό, και
μόνο ένας άτελείωτος κρυφοσυνομιλός άντηχούσε όλοτόνους
έκείθε που διάβαινα!

— Κάψιμο θέλει, ό άτιμος, κάψιμο!...
— Άδά πίστευε ποτέ του τίποτα... Παπάς σου λέει!...
— Μωρέ μήπως γελοιάσαστε; 'Ο ίδιος νάνε τάχα;
— Πούδς νά γελαστή; Έγώ;...
— Καλέ δέ βλέπετε που τάχει χαμένα ό κακός σπαγός, και πάει
σκιαχτά-σκιαχτά!...

Σ η μ . > Μ π ο υ κ ε τ ο < . — Φαίνεται έν τούτοις ότι από το τέλος τής αυτο-
βιογραφίας δέν λείπει παρά μερικά γραμμά. Ίσως δέ να έτελείωνε στο σημείο
αυτό ή αυτοβιογραφία του ποιητού.

Από του προδεχού

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

[Γού ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

«Η ιστορία που θά σάς διηγηθώ είνε πολύ καλαιά. Ήμουν
παι εικοσιέντε έτών... σήμερα είμαι έξήντα. Έν τούτοις πεί-
το πέρας των χρόνων, ή ιστορία αυτή μου άφισε τόσο βαθιές
έντυπαις, ώστε μου φαίνεται χθεσινή... Έκείνη την έποχή έξούσα
στο Παρίσι την τρελή ζωή, έόν. Είχα σπαταλήσει όλοκληρη
την περιουσία μου στους έρωτας και στα χαρτιά. Για να πληρώσω
τη χρέη του χαρτοπαιγνίου κατέφυγα στο τέλος στόν κατέρα μου.
Τον παρεόλεια θεμά κι' αυτός έπληρωσε χωρίς να μου κάμει χα-
μαί παρηγορησι. Το γεγονός αυτό μου κόστισε τόσο πολύ, ώστε
άριστέρα να μη τού ζητήσω ποτέ πλέον χρήματα για τόν σκοπό
αυτό.

Μου έμειναν έτοι μόλις όδόντα χιλιάδες φράγκα. Αποφάσισα
να τί διακινδυνέωω σε μία τελευταία περιόδια. Άν έξέρδιζα, θά
έδιόθην την οικονομική μου θέσι. Άν έκανα
μού έμεινε... μου έμεινε το καταφύγιο τής αυ-
τοπισίας. Ήταν πολύ χωρίς να χάσω τη
ζωή μου εις αυτή την ήλικία, μά ή άπόφασίς
μου ήταν άμετάκλητος.

Έπήγα λοιπόν εις την Όπερα και ύστερα από
την παράστασι έπήγα ένα άμαξι που με ώδή-
γηε εις την λέσχη.
Ήταν μία νύχτα του Μαρτίου, ψυχρή και
φλογή.

Όταν έφτάσαμε στη λέσχη κατέβηκα άπ' το
άμαξι κ' έπροχώρησα. Τη στιγμή που έμπαινα
στην μεγάλη πόρτα, τά πόδια μου έκοκταψαν
σ' ένα ανθρωπινό σώμα, που ήταν κοντά στόν
τοίχο. Έσχυμ κ' έκτύπησα... Ήταν μία μι-
κρή ζητιάνα δέκα έτών, όχη και άδύνατη, τυ-
λιγμένη σε μία κουρελιασμένη κουβέρτα. Κοι-
μόταν, με το κεφάλι άκουμπισμένο στόν τοίχο.
Από όλο έβγαλα ένα είκοσόφραγκο από την
τσέπη μου και το έβαλα στό μισοκλεισμένο χε-
ρσάκι της.

Τά ματόκια της άνοιξαν και άκουσα ένα αδύνατο «εύχαριστώ».
Τά δάκρυά της έσπασαν ως έξ ένστί-του το νόμισμα. Αμέσως όμως
εγκαταλείθηκα βαθειά.

Ύστερα από λίγα λεπτά, βρέθηκα εις τη σάλα του χαρτοπα-
γνίου. Ήσαν εκεί δεκατέντε έως είκοσι παίκται φανατικοί.
Στην άρχή είμουν τυχερός. Ύστερα ή τύχη έγύρισε. Περιστό να
σας περιγράψω αυτό τόν πυρετό του παιγνιδιού, τά κέρδη που μεθάνε
τόν παίκτη στην άρχή και ή χασούρας που τόν άπελπίζουν κατόπιν.
Είς τις δύο μετά τα μεσάνυχτα μου έμειναν δέκα χιλιάδες φράγκα.
Τις διακινδύνευσα νομονόμα.

Ο παίγνης έβριζε έννενα πόντους. Είμουν χαμένος...

Σπράχθη από το παιγνίδι με μεγάλη ψυχραιμία.
Αίμα θά ξαναπαίξω, μου είπαν με κάποια δότι ειρωνείας.
Αίμα; Πού θά είμουν αύριο; Νεκρός βέβαια! Ένας άλλος
έπαι με λίγο τη θέσι μου.

Και το παιγνίδι έξακολούθησε. Στην έξοδο παρατήρησα σ' ένα
καθήμενο το πρόσωπο μου. Είμουν όχρως σάν πεθαμμένος.

Κατέβηκα την μεγάλη μαμαρεμένα σκάλα άπελπισμένος. Άν ψι-
είναι τούτο, «Τό τελευταίο» είπα κ' έρράβηξα έξω με την άπόφασί
ν' αυτοκτονήσω.

Άρρηκμένος όκω; είμουν ένφ περνούσα από τη μεγάλη πόρτα
της λέσχης έσπρωξα με το πόδι μου τη μικρή ζητιάνα, που ήταν

ξαπλωμένη άκόμα στο ίδιο μέρος. Στόν πυρετό του παιγνιδιού την
είχα έντελώς ξεχάσει.

Τό κοιτάσα κοιμόταν. Ίτεν ήσυχη, με το χέρι άκουμπισμένο
στη καρδιά της. Κρατούσε άκορη σφιχτά το νόμισμα μου.

Μία τρελή ιδέα μου ήλθε στο νου. Πούδς ξέρει; Η τύχη άλ-
λάζει.

Μ' αυτό το είκοσόφραγκο θά μπορούσα να παίξω, και να κερ-
δίσω πάλι τά χαμένα. Αυτό το νόμισμα θά μου έφερνε ίσως γούρι...

Αλλά ήταν μία έλεημοσύνη, και θά ήσαν άδικο πάλι να πάρω
πίσω τά χρήματά μου από αυτό το παιδί... Άν έκέρδιζε όκως;
Τότε θά τής έδινα διπλά, τριπλά το δώρο μου... Σάν κακοέργος
έκτύταξ γύρω μου. Δέν φαινόταν κανείς. Έσχυμ... Άνοιξε σι-
γανά τα δακτυλάκια της... Τό νόμισμα έλαμπε μέσα στη νύχτα. Τό
άρπαξα.

Αμέσως ξαναγύρισα στη λέσχη και έριξα το είκοσόφραγκο στό
πράσινο τραπέζι...

Έκέρδιξα... μία φορά... δυο φορές. Αμέσως έκέρθηκα να κα-
τεβώ και να δώσω τα μέσα κέρδη μου στη μικρή ζητιάνα. Άλλά
έξακολούθησα... «Σε λίγο... Σε λίγο κατεβαίνω» σκεπτόμουν. Έ-
παίξα, και πάλι έκέρδιξα άνεπαίστως. Η ώρα περνούσε... Ήσαν
πέντε το πρωί, όταν έμετρησα τά κέρδη μου... διακόσιες χιλιάδες
φράγκα! Έπί τέλους κατέβηκα γρήγορα τής σκάλης... Τό καυμένο
τό κοιτάσα! Τι χαρά θά έπαίρνε! Έτρεχα,
ένφ χτυπούσε ή καρδιά μου. Κύτταξα στη θέσι
της κι' έμεινα κοκκαλο. Η μικρή έλλειπε!

Όχι! δέν είνε δυνατόν! Ήταν εκεί ξαπλω-
μένη στο πεζοδρόμιο... πρδ δύο ώων! Κυ-
ταξω γύρω μου. Έρημία! Η μεγάλη πλατεία,
ψυχρή και έρημη, φωτισμένη από τά μεγα-
χολικά φώτα των φαναριών... Πού είνε ή μικρή
ζητιάνα, το γούρι μου, ή σωτηρία μου; Πού
έτρεχε; Πού δρόμο έπήρε; Έτρεξε σάν τρελός,
δεξιά, άριστερά... Τίποτα! Άς την εύρωκα!

Είπε δυνατόν να μη την εύρω; Τότε είμαι ένας
κλέφτης, σκεπτομην. Αυτό τα χρήματά της άνη-
καν, αφού της τά είχα χαρίσει...
Έπληξα επί τέλους εις την άστυνομία. Περί-
μενα δυο ώρες έώ, όσον άνοιξαν τά γραφεία.
Διηγήθηκα την ιστορία μου...

Από εκείνη την ημέρα άρχισα να την ζητώ
πάντοτε, εις όλες τις μακρινές συνοικίες των Πα-
ρισίων. Δέν είχα παρά αυτή τη σκέψη: Νά
επαυέρω αυτή τη μικρή και νί επαυορθώσω το
παιδί μου.

Ίσως αυτό το νόμισμα ήσαν ή σωτηρία της και της
τό είχα άπειρεσι... Κυμνά φορά μία έλεημοσύνη σάει έναν αν-
θρωπο για όλητη τη ζωή!

Τριάντα χρόνια τώρα την ζητώ, και δέν την εύρηκα, την καί-
μένη τη μικρούλα! Ίσως δέν θα κατορθώσω ποτε πεί να την
εύρω. Τί κρίμα!

Ο κόρης έμεινε άσηπλός. Έπέρασε τό χέρι του εις τά άσπρό-
μαυρα μαλλιά του και προσέθεσε με ένα μελαγχολικό μειδίαμα!

— Τώρα ξέρετε, αγαπητοί μου φίλοι, γιατί δέν θέλω να είμαι
μέλος καμμιάς λέσχης. Όρκώθηκα στόν έαυτό μου να μη ξανα-
πιάσω χαρτιά στη ζωή μου. Και δέν θά παίξω ποτέ πλέον!

Ζακ Νορμάν

ΠΩΛΕΙΤΑΙ επίπεδον πιεστήριον έχον πλάτα 100x140 δυνάμε-
νον να πέρνη 4 σελίδας μεγίστης δημοφιλούς και τυπώνον 1200 φύλλα
καθ' ώραν. Μοναδικον διά καθημερινήν έπαρχιακήν έφημερίδα.
Πληροφορία εις τά γραφεία μας.

ΙΣΤΟΡΙΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαρσία]

(ΠΕΛΙΑΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Εἰς τὸ χωρίον Ὁρσιβὰλ δ' ἔγρετο παρὰ καὶ λαθροθήρας Βερτὸν ἢ Κουβαρντὰς βροῦσι μὴ μὲρ μὲ τὸ γυνὴ του τὸ Φίλιππο στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, κατακουρηγμένον τὸ πτώμα τῆς νεαρᾶς κομῆσης Τρεμορέλ. Εἰδοποιούνται αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, αἱ ὁποῖαι καταφθάνουν ἐπὶ τόπον καὶ ἐνεργοῦν ἐρευναν. Ὁ πύργος τῶν Τρεμορέλ εὐρίσκειται εἰς ἀνασφάλαν, ὡς καὶ εἰσέλαος τὴν νύκτα σ' αὐτὸν διόληρος συμμορία μακούργων. Τὰ πάντα εἶνε θυμωμένοι καὶ βουτηγμένα στὸ αἷμα. Τὸ πτώμα τοῦ κόμητος Τρεμορέλ δὲν εὐρίσκειται πούθεν. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ μακούργοι τὸ ἐρεῖσαν στὸ ποτάμι. Ἀρχίζονται ἀναρρώσεις καὶ συλμβάνονται ὡς ἐνοχοὶ ὁ κηπουρὸς τῆς ἐπαύλειος Γκασπὲν καὶ οἱ δύο φραδέες, ὁ Κουβαρντὰς καὶ ὁ γυνὴς του.)

Τοὺς δρούς τοῦ στήριζομένου ἐπὶ τοῦ περιπετειώδους αὐτοῦ μυθιστορήματος διαγωνισμοὶ δὲ τοὺς εὗρε ἀναγνώστης στὴν τελευταία σελίδα τοῦ Περιοδικοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει καὶ ἦσαν ὅλοι των κουρασμένοι καὶ νηστεῖς. Ἀπεφασίαν νὰ γευματίσουν ἐκεῖ, ἐντὸς τῆς ἐπαύλειος, καὶ νὰ συνεχίσουν κατόπιν τὰς ἐρευνάς των.

Ὁ Γκασπὲν, ὁ Κουβαρντὰς καὶ ὁ Φίλιππος ἐπέ-
θησαν ὑπὸ φύλαξιν.

Καὶ ἐκώθησαν πλεόν εἰς τὴν τραπέζαν, ἐκεῖ
στὸ ἴδιο τραπέζι ποὺ εἶχαν φάγει μετὰ τὸ ἐγκλημα
οἱ δολοφόνου, καὶ ἀρχισαν νὰ τρώγουν ὅτι εὐρήκαν
πρόχειρο, σκυπηλοὶ, βυθισμένοι εἰς τὰς σκέψεις
των.

Γιὰ τὸν ἀνακριτὴ Δομινὺ τὸ πρᾶγμα ἦταν
πλέον ἀπλοῦστο: Ὁ Γκασπὲν ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν Κουβαρντὰν
διέκριναν τὸ ἐγκλημα διὰ λόγους ληστείας. Ἐμενε πλέον νὰ ἐξακρι-
βωθῇ κατὰ πόσον εἶχε συμμετάσχει σ' αὐτὸ καὶ ὁ Φίλιππος Βερτὸν,
ὁ γυνὴς τοῦ Κουβαρντὰ.

Ἐξ ὧν τὴν ἐπαυλὴν εἶχε συγκεντρωθῇ τὴν ὥρα ἀσπιδὸν τὸ
χωρίον. Ἡκοῦντο κραυγαὶ καὶ κατὰ κατὰ τὸν δολοφόνον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ πον ἐμφανίζεται ὁ δαιμόνιος Ἀδυνόμος Λεκὸς.

Στὸ τραπέζι ὁ δόκτωρ Ζαντὸν καὶ ὁ ἐιρηνοδίκης πάτερ Πλαντὰς
ἀρχισαν ἐνδιαφερόμενοι συζητεῖν σχετικῶς μὲ τὸν θάνατον τοῦ πρώ-
του ἀνδρός τῆς κομῆσης, τοῦ Σωβερέζ.

Ὁ θάνατος τοῦ Σωβερέζ, εἶπεν ὁ Πλαντὰς, ὑπῆρξε κάπως
ὑποπτος.

Δὲν πέθανε λοιπὸν ἀπὸ κυρλόγημα ὅπως μοῦ εἶπατε; ῥώ-
τησε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἰσως ναί, ἴσως καὶ όχι.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; Πρὸς Θεοῦ, ἐξηγήθητε!

Θέλω νὰ πῶ πὺς παρούσασε καὶ συμπτώματα ὑποπτεῖα καὶ
μυστηριώδη, τὰ ὁποῖα κανεὶς τῶν ἱατρῶν ποὺ τὸν ἐνοσηλεύσαν, οὔτε
αὐτὸς ὁ ἐκ Παρισίων κληθεὶς, ἠμπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ. Στὴν ἀρχὴ
ὑποπτεύθησαν τὸν φαρμακοποιό. Καὶ τὸν ἐπέβλεπαν ἐπ' ἀρκετὸν
καιρὸ καὶ ἦν στιγμὴν ἐτοιμὰς ταῖς συνταγὰς.

Γιὰ τοὺς φαρμακοποιὸς μιλᾶτε; ῥώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

Γιὰ τὸν ὑπάλληλον τοῦ φαρμακοποιοῦ τοῦ Ὁρσιβὰλ, τὸν Ρε-
βελώ, ἔσαν ἐμπειρικὸ χεῖροισι, ἕνα νέον φαῖλον καὶ ἀνήθικον, ποὺ
ἐξαίρετο ἱεροκρυφίως τὸ ἐμπόριον τῶν ὑπόπτων φαρμάκων καὶ δια-
φόρων μαζουριῶν. Αὐτὸς ὁ διάβολος, συνέχισεν ὁ δόκτωρ Ζαν-
τὸν, εἶνε διαβρολεμένος στὴ χημεία. Ἐκαμε πάντες χρόνια βοηθὸς

μου καὶ ἔξερε πολλὰ πράγματα σχετικῶς. Καὶ
σήμερα ἀκόμη σιγᾶται στὸ χημείον μου. Δὲν τοῦ
εἶνε μάλιστα δύσκολον νὰ μοῦ κλέψῃ ἀπὸ κει
μέσα διάφορα δηλητήρια καὶ πρᾶπει νὰ λάβω τὰ
μέτρα μου.

Ὁ Πάτερ Πλαντὰς ἀκούσας τὴν τελευταίαν
φράσιν τοῦ δόκτορος ἐγένεν ἐξαφνικὰ τρομερὰ
χλωμός. Ὁ δόκτωρ Ζαντὸν τὸ ἀντελήφθη καὶ
ἐσπευσεν νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Πρὸς Θεοῦ! τί ἐπάθατε φίλε μου;

— Ἀ, τίποτε τὸ σοβαρὸ. Κάποιον πονάκο

στὴν καρδίᾳ ποὺ μοῦ ἐπέρασε πειὰ.

Ἡ συζητήσις δὲν συνεχίσθη γιὰ τὴν στιγμὴν
αὐτὴ ἀνοίξεν ἀποκρίσιμος ἡ πόρτα καὶ ἔμπηκε μέσα
ἕνας ἀνδρὸς ἐντελὸς ἀγνωστὸς τοὺς, ἕνας
γενεργά καὶ μὲ πλατύφυλλον καπέλλο. Ἐμοιάζετο ἔτσι μὲ καλὸν καὶ
ἀγαθὸν ἐπαρχιώτην νοικοκύρην.

Ὁ ἀγνωστὸς ἀπεκαλύφθη καὶ ἔκαμε μὴ γελόια ὑπόκρισι.

— Ἀνακριτὴς ἐξηγήσθη.

— Ποιὸς εἰσθε σεις; φώναξε καὶ ποιὸς σὰς ἔδωκε τὸ δικαίωμα
νὰ μπῆτε ἐδῶ μέσα;

— Ὁ ἀγνωστὸς ἐκαιρέθη ἐκ νέου καὶ ἀπεκρίθη:

— Εἰμαι ὁ ἀδυνόμος Λεκὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι! Ἡρῶα κατόπιν

τηλεγραφικῆς προσκλήσεως τοῦ κ. ἀνακριτοῦ...

Ὁ ἀνακριτὴς Δομινὺ καθυστάσας. Ἐκτίναξε καλὰ—καλὰ τὴν
Παρισινὴν ἀστυνομίαν. τὸν περιηγήσθη καὶ δὲν ἐφάνηκε καθόλου
ἐνθαρσιτισμένος ἀπὸ αὐτόν. Ἐφαίνετο τόσον ἀνόητος ὁ ἀδυνόμος
αὐτός.

Μόνον ὁ πάτερ Πλαντὰς ἀντελήφθη μὲ μὴ ματὰ ὅτι κατὰ τὴν
τὴν μεταφράσιν αὐτὴν ἐκρύπτετο ἕνας ἀληθινὸς διάβολος, ἕνα ἄν-
θρωπον τῆς Παρισινῆς ἀστυνομίας, ἕνας μυστικὸς ἀδυνόμος αὐ-
τοῦ περὶ ραφινάτους.

Ὁ Λεκὸς ἀδιαφορῶν γιὰ τὰ βλέμματα ποὺ τοῦ ἐρεῖσαν οἱ τρεῖς
ἄλλοι, ἀνοίξε ἕνα κουτάκι, πήρε ἀπὸ μέσα μὴ καριμέλλα τοῦ
καὶ τὴν ἐβυλε στὸ στόμα του, σὰν ἐπαρχιώτης ποὺ δὲν τοῦ καίει
καρφεῖ, πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο ἀφελὲς ὄψος.

Ὁ ἀνακριτὴς τὴν εἶχε παθεῖ σχετικῶς. Δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν
ἀστυνομικὴν λῆκον κατὰ τὴν δορὰν τοῦ προβάτου. Τέλος
σῆκωσε τοὺς ὤμους σὰ νὰ εἶπε νὰ πῇ «τί ὄντιον εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ
στεῖλαν!» καὶ στράφηκε πρὸς τὸν Λεκὸν τοῦ εἶπε:

— Ἡρῶατε αὐτὴν τὴν στιγμὴν στὸ Ὁρσιβὰλ;

— Μάλιστα, κ. ἀνακριτὴ.

— Τότε θὰ σὰς ἀφηγηθῶ ἀμέσως τὴ συνέβη ἐν

τὴν περασμένη νύκτι.

— Εἶνε περιττόν, κ. ἀνακριτὴ, εἶπεν ὁ Λεκὸς

μὲ κάποιον ἐλαφρότητα.

— Ὁ ἀνακριτὴς Δομινὺ ἔμεινε ἐμβρόντης.

— Γιατί εἶνε περιττόν; ῥώτησε.

— Γιατί τὰ ἔξερε ὅλα.

— Τὰ ἔξερε ὅλα; Ἀδυνόμον. Τί μοῦρετε νὰ

ἔξερετε;

Ὁ Λεκὸς ἔκαμε ἡσυχία—ἡσυχία ἄλλη μὴ καριμέλλα τοῦ βήκου
ἐδηγήθηκε ἀπὸ—σβόσε, ὅλας τὰς λεπτομέρειας τοῦ ἐγκλήματος
στὸν Δομινὺ, πᾶν ὅτι δηλαδὴ ὁ κ. ἀνακριτὴς ἐγνώριζε καὶ αὐτὴν
παραπάνω.

Ὁ Δομινὺ ἀπορούσε ἀλλὰ καὶ ἐθύμωνε μὲ τὸν διαβρολεμένο
αὐτόν. Ὁ Κουρτοῦ καὶ ὁ Ζαντὸν τὸν κύτταζαν κατὰπληκτοί. Καί
μόνον ὁ πάτερ Πλαντὰς τὸν περιέβλεπε μὲ βλέμμα συμπάσας. Εἶναι
μυστήριον ὁ σοφὸς ἐιρηνοδίκης τὴν ἀξίαν τοῦ ἀδυνόμου...

— Ποιὸς σὰς διηγήθη τὰ τῆς δολοφονίας κύριε Λεκὸς; ῥώτησε
ἐξαφνὰ ὁ Δομινὺ τὸν ἀδυνόμον.

— Τὰ ἔμαθα, κύριε Ἀνακριτὴ, ὅσο νὰ φθάσω ἐδῶ ρωτῶντας πᾶν
ἕνα καὶ τὸν ἄλλο. Εἶνε τόσο ὁμιλητικοὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαὶ καὶ κατὰ
τοῦ Ὁρσιβὰλ!

Ὁ Δομινὺ δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτε περισσὸν ἐρο σχετικῶς. Πᾶν
μόνον τὸν Λεκὸν ἂν θὰ ἤθελε νὰ κάμῃ ἀντιστάσιν στὴν ἐπαυλὴν
αὐτῶν. Ὁ Λεκὸς ἐδέχθη.

Ἀρχισαν πάλιν νὰ περιέρχονται τὰ διαμερίσματα, ὅλοι μαζί, πρὸς
σέγοντες τὸν Παρισινὸν ἀδυνόμον, ὁ ὁποῖος ἐμοιάζετο ὡς λαγυνά
καὶ ἐξηγᾶτο τὰ πάντα.

Ὅταν εἶδε τὰ αἵματα στὴν σκαλί ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ ἐπάνω πε-
τωμα, τὰ ἔβλεπε καλὰ καλὰ καὶ ἐνθουσίασε:

— Διὰ τοῦτο! Σὺν πολλὸν αἷμα νάχῃ σκορπισθῇ ἐδῶ μέσα ἡλὸς
περίεργον αὐτό!

Ὅταν ἐφθασαν στὴν αἰθούσα ὅπου, ὅπως ὑπέθεταν, εἶχε γίνῃ
ἡ πρώτη ἐπίθεσις τῶν δολοφόνων κατὰ τοῦ ζεύγους Τρεμορέλ, ὁ
Λεκὸς ἀρχισεν νὰ τριγυρίζῃ παντοῦ, νὰ ψαχουλεύῃ, νὰ ἀσφαλιστῇ
νὰ ψηλαφῇ καὶ νὰ πασπαύσῃ τὰ πάντα. Εἶδε κατὰ τὸ πάτωμα τὰ
θῆματα τοῦ σερβίτσιου τοῦ τουαλιέ καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι τοῦ
μὲ κάποιον ἀπόρρητον.

Ἡ δολοφονία διεπράχθη τὴν ὥρα ποὺ ὁ
κόμης καὶ ἡ κόμης σὰν ἐταίριον τὸ τοῦτο, τοῦ
τοῦ εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς.

Πραγματικῶς πλὴν τοῦ σπασμένου σερβίτσιου,
φαίνονταν χυμένον στὸν πάτωμα καὶ ἀρκετὸ τοῦτο.

— Ἐπερὶ τὸ τοῦτο τοὺς σὰς τρεῖς καὶ
μισὴ! Τί μυστήριον! εἶπεν ὁ Κουρτοῦ.

Ὁ Λεκὸς κύτταξε τὸ ρολόγι τῆς αἰθούσης.

Ἦσαν σταματισμένο στίς 3 καὶ 30'.

— Ἐτοί, τὸ βρήκατε τὸ ρολόγι; ῥώτησε.

— Ὁχι, ἦσαν περμένο κατὰ τὸ πάτωμα
καὶ σταματισμένο ἐξηγήσεν ὁ Δομινὺ.

— Κι' ἔχετε τὸν ἀντίληψιν πὺς τὸ ρολόγι
σταμάτησε τὴν ὥρα τῆς δολοφονίας;

— Φυσικῶς, κ. Ἀδυνόμο! εἶπεν ὁ δῆμαρχος.

Ὁ Λεκὸς χαμογέλασε πονηρὰ.

Συνθηματικῶς νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ μιλᾷ μόνος του πήρε, τὸ ρολόγι
στὰ χεῖρα του καὶ ἀρχισεν νὰ τὸ ἐξετάζῃ μὲ μυστικὴν ἐνέργειαν.

— Ἀσφαλὲς τὰ πράγματα ἔχουν γίνῃ ὅπως τὰ ὑποπτεύωμαι.
Μετὰ τὴν δολοφονίαν σταμάτησαν τὸ ρολόγι καὶ τοῦ ἄλλου τὸ
ὄρα. Ὅλα τὰ σπᾶντα τὸν δεικτὰς περὶ μὲρ. Ἄν οἱ δολοφόνου
ἦσαν πεπεισμένοι κακοῦργοι θάκαναν σωστὴ τὴν δουλειὰ καὶ
φαίνονταν ὅπως πρῶτοι, χωρίς ὅμως νὰ τοὺς λείπῃ καὶ
ποὶ πονηρία.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟΝ

[Τοῦ Μιδέλ Προδέν]

Ὁ Μορὸς Νιαρζ, ὁ πολυγαμικὸς τῶν γυναικῶν, ζήτει πάντα
νὰ τὰς ἐκφορᾷ μὲ καλὸ τρόπο, χωρίς σκηνὴ καὶ ἐχθρὸς. Ἐκείνο
τὸ ἀπέναντι εἶνε πᾶν ἀπαισιόχρητος. Ὁ φίλος του Φρετβὰλ, ὁ ὁποῖος
ἰδίως πολλὰς τὴν δεξιότητάν του εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα, τὸν ἐρεῖ
εἰς τὸ σπίτι του μὲ ζήτην, ἐτοιμίζοντα σκευοδολεῖαν ἀσθενούς. Ὁ
Μορὸς εἶνε ἐπαισιόχρητος σὶ κρεβάτι. Ἰσὼ του μπουκάλες μὲ γι-
ατρί, συνταγὴ, μαζιὰ καὶ κλπ. κλπ.

ΦΡΕΤΒΑΛ (ἐκκληνόμενος).— Εἰσαι ἀρρωστος; ἔχεις πυρετό;

ΜΟΡΟΣ.— ἔχω πυρετό... ἀνυπομονήσιος. Αὐτὴ ἡ Ζανὶν μὲ
ἐνοχλεῖ φρικῶδες. Θέλω νὰ τὴν ἐκφορῶ!

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Πέρις εἰσὺν τρελλὰ ἐρωτευμέ-
νος μαζί της;

ΜΟΡΟΣ.— Ἀπὸ πέρις ἔως τώρα ὑπάρχει μεγάλη
διαφορὰ!

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Δὲν εἶδα ποτὲ ἄνθρωπον περὶ ἄ-
στατο ἀπὸ σένα! Ἐνθουσιασμοὶ καὶ ὕστερα...

ΜΟΡΟΣ.— Ποτὲ δὲν ἐνθουσιασμοί, πολὺν καιρὸν
μὲ μὴ γυναικὴ ἐνθουσιάζω. Ἐν πρώτοις μ' ἀρέσει τὸ
ἀσπιδό...

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Μὰ τί παράπονον ἔχεις μὲ τὴν Ζα-
νὶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἡλικίαν της;

ΜΟΡΟΣ.— Δὲν φαντάζεσαι τί ἐνοχλητικὸς ποὺ
εἶνε ὁ χαρακτήρας της. Μὲ τὰ γαλινὰ μάτια της
καὶ τὸ αἰθέριον πορφεὶ τῆς θὰ φαντάζεσαι καθένος
εἰς ἐνὶ οὐρανῷ πλάσμα! Θέω μου! Εἶνε ζηλιάρ-
α, ἀπειρηκτὴ, γαργαλιάρ, κακοῦργος, ἰδιότροπη
καὶ κρύβει μὲ ἀσθητικὴν δόλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν
ἐαυτὸν της! Ἀνυπόφορη! Ἐγώ, ὁ Μορὸς, θύμωδες,
καὶ...

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Φθάνει! Κοντεύεις νὰ εἶπες πὺς
εἶνε τέρας ἄνθρωπον. Εἶνε πλὴς ἰδιότροπη.

ΜΟΡΟΣ.— Ἰδιότροπη! Εἶνε μὴ μικρὴ μέγαιρα.

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Θὰ εἶνε ἕνα... ἐξημερωμένη,
γιὰ σ' ἀγαπᾷ!

ΜΟΡΟΣ.— Μ' ἀγαπᾷ! Αὐτὸ μὰς ἔλειπε! Πρέπει
νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία!

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Γιατί δὲν τῆς λὲς μὲ εἰλικρινεῖα τὴν ἀλήθειαν;

ΜΟΡΟΣ.— Τότε εἶνε ποὺ θὰ βρῶ τὸν μετὰ μου! Ἐρεῖς τί
μορεῖ νὰ κάμῃ μὴ γυναικὴ διὰ τὴν ἐγκαταλείπουν...

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Φοβάσαι;

ΜΟΡΟΣ.— Ὁχι... ἀλλὰ μισὸ τὸς περιπολικῶν. Μ' αὐτὸν τὸν
χαμηλὸν, δὲν ἔχει κανένας ποὺ μορεῖ νὰ φθάσῃ!

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Λοιπὸν; Εἰσαι εἰδικὸς εἰς τὸ ζήτημα τῶν... χω-
ρισμῶν. Τί θὰ κάμῃς τώρα;

ΜΟΡΟΣ.— Ἐρῶ... κατόπιν πολλῶν καὶ ἐπισταμένων σκέψεων.

Ἡ Ζανὶν φοβάται τρομερὰ τὰ μικροβία... ὅλα τα μικροβία... Εἶναι
τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ φοβάται, ἔχεις. Διαρκῶς ἔχει μαζί της ἀντι-
σηπτικὰ φάρμακα ἐναντίον τοῦ τύπου, τῆς χολέρας, τῆς εὐλογίας...
ὅλων τῶν ἀσθενειῶν; Μόλις πᾶθει μὴ ἐλαφρὰ γρίπη γεμίζει τὸ
σπίτι της ἀντισηπτικὰ καὶ φάρμακα. Βουλώνει 'τ' αἰτία της διὰ
μὴ μὴν ἀπορτίσῃ τῆς γιὰ ἀρρώστιας.

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Θὰ προσποιηθῇ τὸν ἀρρωστο; Τὸ μέσον αὐτὸ
δὲν εἶνε ἐπὶ...

ΜΟΡΟΣ.— Εἶναι ὁ μόνος τρόπος. Θὰ εἴθῃ. Θὰ πῶ ἕνα μαν-
δάκι μὲ αἰθέρα... Θὰ τῆς δείξω τὸ θερμόμετρο, ποὺ θὰ δείχνῃ 40
βαθμούς πυρετοῦ... Θὰ...

(Κτυπὰ τὸ κουδούνιον.)

ΜΟΡΟΣ.— Φθάνει! ἔχω τύφω! Βλέπεις ὅτι ἔχω κοντὰ μου ἕνα
κουτὶ μὲ ἀντισηπτικὸ ὀρόν... Γεῖά σου! Ἐθαλασπότη!

ΦΡΕΤΒΑΛ (φάσκει).— Ἐσὺ εἰσαι πρῶτος τοῦ ἔξωτος ἡθοιοῦ, γί-
λε μου. Θὰ εἴδῃς αὐτὸ νὰ μάθω πὺς εἶναι ἡ πολυτέμνη ὑγεία σου...

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Ὁχι... ἀλλὰ μισὸ τὸς περιπολικῶν. Μ' αὐτὸν τὸν
χαμηλὸν, δὲν ἔχει κανένας ποὺ μορεῖ νὰ φθάσῃ!

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Λοιπὸν; Εἰσαι εἰδικὸς εἰς τὸ ζήτημα τῶν... χω-
ρισμῶν. Τί θὰ κάμῃς τώρα;

ΜΟΡΟΣ.— Ἐρῶ... κατόπιν πολλῶν καὶ ἐπισταμένων σκέψεων.

Ἡ Ζανὶν φοβάται τρομερὰ τὰ μικροβία... ὅλα τα μικροβία... Εἶναι
τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ φοβάται, ἔχεις. Διαρκῶς ἔχει μαζί της ἀντι-
σηπτικὰ φάρμακα ἐναντίον τοῦ τύπου, τῆς χολέρας, τῆς εὐλογίας...
ὅλων τῶν ἀσθενειῶν; Μόλις πᾶθει μὴ ἐλαφρὰ γρίπη γεμίζει τὸ
σπίτι της ἀντισηπτικὰ καὶ φάρμακα. Βουλώνει 'τ' αἰτία της διὰ
μὴ μὴν ἀπορτίσῃ τῆς γιὰ ἀρρώστιας.

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Θὰ προσποιηθῇ τὸν ἀρρωστο; Τὸ μέσον αὐτὸ
δὲν εἶνε ἐπὶ...

ΜΟΡΟΣ.— Εἶναι ὁ μόνος τρόπος. Θὰ εἴθῃ. Θὰ πῶ ἕνα μαν-
δάκι μὲ αἰθέρα... Θὰ τῆς δείξω τὸ θερμόμετρο, ποὺ θὰ δείχνῃ 40
βαθμούς πυρετοῦ... Θὰ...

(Κτυπὰ τὸ κουδούνιον.)

ΜΟΡΟΣ.— Φθάνει! ἔχω τύφω! Βλέπεις ὅτι ἔχω κοντὰ μου ἕνα
κουτὶ μὲ ἀντισηπτικὸ ὀρόν... Γεῖά σου! Ἐθαλασπότη!

ΦΡΕΤΒΑΛ (φάσκει).— Ἐσὺ εἰσαι πρῶτος τοῦ ἔξωτος ἡθοιοῦ, γί-
λε μου. Θὰ εἴδῃς αὐτὸ νὰ μάθω πὺς εἶναι ἡ πολυτέμνη ὑγεία σου...

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Ὁχι... ἀλλὰ μισὸ τὸς περιπολικῶν. Μ' αὐτὸν τὸν
χαμηλὸν, δὲν ἔχει κανένας ποὺ μορεῖ νὰ φθάσῃ!

ΦΡΕΤΒΑΛ.— Λοιπὸν; Εἰσαι εἰδικὸς εἰς τὸ ζήτημα τῶν... χω-
ρισμῶν. Τί

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΜΥΡΝΙΩΤΙΚΑ

ΧΑΙΡΕ ΣΜΥΡΝΗ

Ἄχ, γλυκεῖά μου Σμύρνη, φεύγω μακριά σου
σ' ἄλλα μέρη μόνος, ἔρημος καὶ ξένος,
δὲν θ' ἀποκοιμηθῶ πλεῖα στὴν ἀγκαλιά σου
τὴν μοσχολασμένη, ὃ ξηνητεμένος.

Ἀκριβὴ μου μάνα καὶ χυρὸ πατέρα
δόστε τὴν εὐχή σας φεύγω γιὰ τὰ ξένα!
Ὅτ' νὰ μὲ φυλάξῃ αὐτὴ νύχτα 'μέρα,
ὅτ' νὰ ζωντανεύῃ στήθια παγωμένα.

Τὸ βαρκὶ φεύγει! Στάσου ἄλλο ἀκόμα...
Ὅτ' νὰ πῶ δυὸ λόγια σ'τὴ γλυκεῖά μου ἐλπίδα...
μὰ ἡ μιλιὰ μου σβύνει, πνίγεται σ'τὸ στόμα...
ἔχε γιὰ παντοφῶρα καὶ γλυκεῖά μ' πατρίδα...

Κῆμα ἀγαπητὸ μου, 'κεῖ ποὺ πᾶς νὰ σβόσης
καὶ τὸ εὐλογημένο κῆμα θὰ φιλήσῃς,
πᾶρ' τὰ δάκρυά μου, φέρ' τὴν εὐχή μου,
πὲς ἐκεῖ πὼς θάναί πάντα ἡ ψυχὴ μου,

Μὰ γιατί μοὺ δένεις τὴν ἐνθύμησίν μου;
Τὴ μοὺ πλέκεις γύρω μουσικὸ ἐμπόδιο; ...
Ξενοῖσάσθ' ἀφῆσέ τὴν, Σμύρνη, τὴν ψυχὴ μου,
δέξου τὰ φιλιὰ μου, πὲς μου: — κατενύδιο!

Χρ. Βασιλακάκης

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ἀπ' τῆς Σμύρνης τ' ἀκοροῖαί
γιὰ στολίδι στὴν Ἑλλάδα
ἦθελα νὰ σοὺ χαρίσω
τὴ γλυκεῖά σου τὴ φρεσκάδα.

Ἀπ' τὴν ὁμορφιά τῆς Σμύρνης
στὴν βουνὸν στῆς γῆς τὴν κόψη,
ἦθελα καὶ σὺ νὰ πάρῃς
στὸ κορμὶ σου καὶ στὴν ὄψη.

Ἀπ' τῆς Σμύρνης τὰ περβόλια
καὶ τοὺς κάμπους καὶ λουλούδια
ἦθελα νὰ σοὺ χαρίσω
μὲρα πῶχον τ' ἀγγελούδια.

Ἀπὸ τίς νυχτεῖς τῆς Σμύρνης
ἦθελα γιὰ δυὸ σου μάτια,
νὰ σοὺ κλέψω δυὸ ἀστέρια
ἀπ' τὰ μαυρὰ τῆς παλάτια.

Κι' ὅπ' τῆς Σμύρνης τὴν ἀγάπην,
τὴν χαρὰ, τὴν καλωσύνην,
μὴ καρδιά νὰ σοὺ χαρίσω,
ποὺ ἄλλοθι δὲν εἶναι γίνε...

Ξίφον γύρισα καὶ σ' εἶδα,
μαυρομάτα ὁμορφονιά,
καὶ ὅλα βόηκα νὰ τὰ ἔχῃς:
— Ἦσσανα καὶ σὺ Σμυρνιά! ...

Μιχ. Ἀργυρόπουλος

Η ΦΑΣΟΥΛΙΩΤΙΣΑ

Μελαχροινὴ τοῦ Φασουλὰ καὶ ὁμορφιά τοῦ κόσμου,
ποὺ σούπερπαν σερφάγια,
γιὰ βάλε με στὴν πόρτα σου νὰ βρῶ τὸ νοῦ μου, φῶς μου,
γιὰ λῶσέ μου τὰ μάγια.

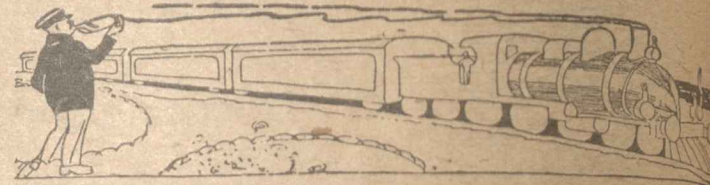
Μὲ τὰ παιχνίδια σου σκορπῶ τὰ πάθη μου τὰ χίλια,
ὅπου μὲ τρώῃ, βασίλισσα.
Πὲς μου δυὸ λόγια ὁλόγλυκα μὲ τὰ γλυκὰ σου χεῖλια,
π' ἀκόμα δὲν τὰ φίλησα.

Ἀπ' τὸ πρωτὸ σταλαματιὰ δὲν ἦπια στὴν ταβέρνα,
σὲ εἶδα κ' εἶπενα στουπὶ
ἄχ! κέρνα μὲ τὸ στόμα σου, μὲ τὴν καρδιά σου κέρνα,
μήπως τὸ ντέρτι μου κοπῇ.

Ἔχω κουμπουρία ἔτοιμα καὶ συντροφιά ξεφτέρια,
γιὰ νὰ σὲ κλέψω μάτια μου!
σκοτάδ' εἶνε στὸ στήν σου... Ἐλα νὰ βρῇς ἀστερία
σ' τὸ ἀγῆρξ τὰ παλάτια μου! ...

Μὰ πάλι, ἂν δὲ μὲ ἀγαπᾷς, λυπήσου με λιγάκι,
μὴ θὲς νὰ βασανίζωμαι!
Τὴν κάρνα σου δὴν μάζωξε καὶ κᾶνε τὴν φαριμάκι
καὶ πότισέ με νὰ σβυσθῶ, νὰ μὴ εὖ συλλογίζωμαι! ...

Μιχ. Ἀργυρόπουλος

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

σοὶ δὲν δύνανται νὰ ἀγοράσουν πετεινοὺς μὲ τὴν ση-
μερινὴν ἀκρίβειαν τῶν πουλερικῶν, ἢ ἀναγνώσουν μὲ
προσοχὴν τὰς γραμμὰς αὐτὰς. Τοὺς προσφέρουμε τὴν
ιστορίαν τοῦ κόκκορα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὡς πε-
τεινὴν πανδαίοιαν, διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσωμεν.

Καὶ πρῶτα—πρῶτον διατὶ ὀνομάσθη κόκκορας. Κατὰ τοὺς εἰ-
κοὺς τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐδόθη εἰς τὸν κόκκορα ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ
κο—κο—κο. Παραπλήσιον δὲ ὄνομα εἶχε εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν
Γαλλίαν, εἰς τὴν Ἀλβανίαν, εἰς τὴν Σανσκρίτικὴν, εἰς τὴν Λατι-
νικὴν καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου.

Ἡ λέξις δὲ λέκετο, ὅπως ὀνομάζετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, παρ-
γεται ἐκ τοῦ στερεοτυποῦ α καὶ τοῦ ῥήματος λέγω, κοιμῶμαι, ἀ-
ναπαύομαι. Κατ' ἄλλους ὀνομάσθη λέκετο ἐκ τοῦ λέκερον, ση-
μαίνοντος κλίνω.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίστευον ὅτι ὁ πετεινός, ἐνθ' ἦτο ὁ ἡ-
γικόν, μετεωροφῶν εἰς τὸ ὁριζήσαν πετηνὸν διὰ τοῦ Ἀρεως, διὰ
διαταχθεὶς κάποτε νὰ μὲν ἀργυρεὺς φύλαξ, ἐνύσταζε καὶ ἐκουμῆθ.
Ἐκτοτε δὲ φοβούμενος δευτέραν τιμωρίαν παραμένει καθ' ὅλην τὴν
νύκτα ἀργυρεὺς καὶ καθ' ἑκάστην ὥραν κράζει, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν
κροῖαν.

Ὁ πετεινός παρὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐθεωρεῖτο
καὶ ὡς πετηνὸν ἱερὸν καὶ ἦτο τὸ ἐμβλημα τοῦ Ἀρεως, τῆς Ἀθῆνης,
τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ θεοῦ τῆς λατικῆς Ἀσκληπιοῦ. εἰς τὴν
ὁποῖον κατὰ τὴν ἐορτὴν τὸν ἐν Ἐπιδαύρῳ, προσέφερον ὡς θυσίαν,
πετεινόν.

Κατὰ τὸν Πανσανίαν, ἐπὶ τῆς περικε-
φαλαίας τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθῆνης, τοῦ
εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ἡ-
λίδος, ἦτο γεγλυμένος πετεινός.

Οἱ στρατιῶται τῆς πόλεως Ἀσκληπιάδας
τῆς Τρωάδος, ἔφερον ὡς ἐμβλημα πετεινόν.
Ἐπόμενον δὲ ὅτι καθὼς οἱ πετεινοὶ μα-
χόμενοι πρὸς ἀλλήλους δὲν ἀνακαίλυν-
ται, οὕτως καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι
ἢ νὰ νικήσουν ἢ νὰ ἀποθάνουν εἰς τοὺς
πολέμους. Καὶ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν
οἱ Ἀσκληπιάδων παρῆσαν δυὸ πετεινοὺς μα-
χομένους. Ὁ Ἀσκληπιάδων παρῆσαν τοὺς
Ἕλληνας πρὸς τοὺς πετεινοὺς δὲν κάποτε
ἐξήγησε νὰ μνηστῆ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν
μαχητικότητα τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐθεωροῦν τὸν πετεινὸν πετηνὸν ἱερὸν. Λέγου-
ν δὲ τὴν νύκτα εἰς τέσσαρας φυλάκας τὸν ὁποῖον ἡ τριτὴ ἐκτελε-
ῖ ἀλεκτοροφονία, συμπέτεται πρὸς τὴν τρίτην μετὰ τὴν ἀποκρί-
σιν. Ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐτελοῦντο κατ' ἔτος δημοῖαι
κοκκορομαχίαι. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐθέσπισαν νόμον διὰ τοῦ ὁποῖου κατέ-
ρυσαν τὰς δημοσίας πετεινομαχίας διὰ νὰ ἐνισχύσουν καὶ νὰ ἐνθου-
σύνουν τὴν ὑπὲρ πατρίδος ἀμυνὰν τῶν πολιτῶν.

Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπῆρχεν πετεινὸς ἱερὸς τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ
ἠκούετο ἀπὸ τριῶν παρασπῶν. Ὁ Βασιλεὺς Ἀγρίππας ἀκούσας
αὐτὸν ἀπὸ ἀποστάσεως ἀπέστελε εἰς αὐτὸν δῶρον. Κατ' ἄλλους ἡ
φωνὴ τοῦ πετεινοῦ αὐτοῦ ἠκούετο μέχρι Τεργίου ἀπεκρούσας καὶ
τὸν ραββῖνον Ἰωχανὰν δέκα παρασπῶν ἢ δέκα σημερινὰ μίλια
ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Καὶ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ὑπῆρχεν συνήθεια τοῦ νὰ τοκοθετοῖ
ψευδεῖς κοκκοροὺς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ τοῦ μεγ-
λου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατράτου ἐν Ῥώμῃ, ὑπῆρχε καὶ
τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα κόκκορας ἐξ ὁρεϊάκου ἐπὶ στυλοῦ ἐκ πορ-
φύρας. Ἐποδοθετὴν ἔκει ὡς εἰδοποιήσεως τῶν διαδόχων τοῦ ἀπο-
στόλου Πέτρου διὰ νὰ προσέχουν, ἵνα μὴ περιτέσουσιν εἰς τὸ γινώ-
σκειν αὐτοῦ.

Ἐπίσης οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ εἰκόνιζον ἐπὶ τῶν τάφων κακοφο-
μαχίας, διὰ νὰ ἐξεγείρουν τὸ θάρρος τῶν πιστῶν κατὰ τὴν διάρκεια
τῶν διωγμῶν καὶ οὕτως νὰ παραμένουν σταθεροὶ κατὰ πάσης ἐκ μέ-
ρους τῶν εἰδωλολατρῶν ἐπιθέσεων.

Τέλος κατὰ τὰς ἀνατολικὰς παραδόσεις εἰς τὸν παράδεισον τοῦ
Μαμὲθ ὑπάρχει πετεινὸς ἱερὸς τεραστίου μεγέθους. Αἱ πτέρυγες
τοῦ δὲ ἐκτείνονται ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν. Καὶ κορομύνηται
δι' ἀβαρύντων καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνα-
παύεται ἐπὶ τοῦ ἀνωτατοῦ στυλοῦ τῆς ἀμφοτέρων. Καὶ ἡ φωνή
τοῦ ἀκούεται ὑπὸ ὅλων τῶν κατόικων τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Κοκκορομύνητας

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΒΗΞΕ Ο ΡΟΔΙΝΙ ΤΟΝ "ΟΘΕΛΛΟ",

Ἔστιν ἐν 1821. Ὁ Ῥοδῖνι, ὁ θεῖος Ῥοδῖνι, ἐπρόκειτο νὰ φτά-
σῃ στὴ Νάπολιν κ' ὁλόκληρη ἡ πολιτεία πανηγύριζε γι' αὐτό. Παν-
τοῦ, στὰ σπίτια, στοὺς δρόμους, στὴν ἀγορὰ μίλουσαν γιὰ τὸ Ῥο-
δῖνι καὶ δὲν ἀκούετο ἄλλη μουσικὴ πούθεν, παρὰ τὴν γοητευτικὴν
μελωδίαν ἐκείνου.

Τέλος ὁ μαέστρος ἔφτασε. Τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε συρρεύσει, τὸν ὁ-
δοῦναι μὲ ἀνελείψεις ζητωκραυγὰς καὶ τὸν συνόδευσε ὡς τὸ ξε-
νοδοχεῖο του, ὅπου ἐξηκολούθησαν οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ.
Μόλις κατὰθωρε νὰ μείνῃ μόνος στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ὁ Ῥοδῖνι ἀρ-
χιστὶ νὰ τακτοποιεῖται στὸ δωμάτιόν του ὅσα μπορούσε ἀναπαντικῶ-
τα, ὅταν ἔξαπνα ἀκούσε νὰ τοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα. Θυμωμένος
φώνησε: «ἐμπρός» καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ γνωστός ἱμπερσά-
ρας Μπαρμπέγια. Ὁ Ῥοδῖνι τὸν ὑποδέχεται ἐντάξει καὶ ἔκλεινε
χωρὶς περιστροφῆς ὁμιλίαν: «Ἀγαπητέ μου μαέστρο, ἔρχομαι νὰ
σοὺ ποτιεῖω κατ'...»

—Τὴ μὴπως προκρίνεται περὶ ἐργασίας; ρώτησε ὁ Ῥοδῖνι κατα-
πρωμένως.

—Βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἱμπερσάρας, δὲ φανταζομένου πὼς θὰ
οἱ προίκαζε αὐτό, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲ ξέρεις οὕτε τὴν θέλω, οὕτε τὴν
ἀπορῶν ποὺ θὰ σοὺ δώσω, ἐὰν δεχθῇς τὴν πρότασή μου.

—Ναί, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐργασίας, ἐξακολούθησε δύσθυμος
ὁ Ῥοδῖνι.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Μπαρμπέγια, θέλω νὰ σοὺ συνθέσῃς ἕνα
μελὸδράμα καὶ ἡ τιμὴ ποὺ θὰ σοὺ πληρώσω γι'
αὐτό...

—Ποτέ, ποτέ, τὸν διέκρινε ὁ Ῥοδῖνι ἀπο-
φασιστικὰ, βαριέμαι, δὲ θέλω νὰ δουλέψω... ἀρ-
κετὰ δουλέψα καὶ τώρα θέλω ν' ἀναπαυθῶ ἂν
ἐξανάθῃ στὴ Νάπολιν τὸ ἔκτατον γιὰ νὰ μείνῃ
τεμπελὴς, γιὰ νὰ κοιμηθῶ, νὰ τρώω καὶ νὰ
πίνω...

—Καὶ ἂν' σοὺ παραχωρήσω ἕνα διαμέριον
στὸ μέγαρό μου, εἶπε ὁ ἱμπερσάρας, καὶ ἂν ὁ-
πορευθῶ ἐπὶ ἑξὶ μῆνες νὰ διατρέφω ἐξένα
καὶ τοὺς φίλους σου, μοὺ ὑπόσχου νὰ συνθέσῃς
ἕνα μελὸδράμα, γιὰ τὸ ὁποῖο, ἐντός αὐτῶν, θὰ
πληρωθῇς βασιλικά.

Τὰ μάτια τοῦ Ῥοδῖνι ἔλαμψαν· τοῦ ἄρεσαν καὶ καλὰ φαγιά καὶ
εἶπε ὅτι ὁ μάγος τοῦ Μπαρμπέγια εἶταν περίφημος. Ἀλλὰ πάλι
πὺς νὰ ἀφήσῃ τὴν τεμπελιά του; Μὰ ὁ πονηρὸς Μπαρμπέγια ἄρχισε
νὰ τοῦ μιλεῖ γιὰ τὴν τέχνη τοῦ μεγάλου του καὶ γιὰ τὰ χίλια δυὸ
φαγιά ποὺ τοῦ παρακούεσαι καὶ ὁ Ῥοδῖνι δὲ μπόρεσε πιά ν' ἀντι-
σταθῇ: «Ἐδὲν. Ὅταν ἐγκατεστάθῃ στὸ σπίτι τοῦ Μπαρμπέγια, ὁ
τελευταῖος προσπαθεῖ νὰ κἀμὴ ὅσο μπορούσε τὴν διαμονὴν του εὐ-
χάριστη, ὅσο νὰ μὴν ἐξοθῇ στὸν Ῥοδῖνι ἡ ἰδέα καὶ σηκωθῇ καὶ
φύγῃ ποὺν ἀκόμα γρήγορὰ τὸ μελὸδράμα. Καὶ πρῶτα μὲν ὁ μάγος μου-
σικὸς περνοῦσε περίφημα.

Πέντε μῆνες πέρασαν ἔτσι ὅταν ἕνα πρωτὸ καθὼς ἔστησε ὁ Ῥο-
δῖνι καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας ποὺ ἦταν δίπλα
στὴν κἀμαρὴν τοῦ γιὰ νὰ πρᾶξ τίποτε, τὴ βοήθη κλειδωμένη. Χτύπησε,
φώνησε ἔως ὅπου τὸ πρόσωπο ἐνὸς ὑπηρετοῦ παρουσιάστηκε σὲ ἕνα
μικρὸ παραθυράκι τοῦ τοίχου. «Γιὰτί εἶνε κλειστὴ ἡ πόρτα;» ρώ-
τησε ὁ Ῥοδῖνι παραγμένος. «Ἐτοὶ δὲ τῶς ὁ κύριος, τοῦ ἀποκρί-
θηκε ὁ ὑπηρετὴς. Ὁ Ῥοδῖνι ἔβγαλε ἄνω κάτω καὶ τοῦ εἶπε.

—Μὴ λὲς ἀνοήσιες καὶ ἀνοίξῃς τὴν πόρτα!
—Δὲν μπορῶ, ἀπαγορεύεται.
—Τὸ διάβολο συμβαίνει; ποῖος τὸ ἀπαγορεύει;
—Ὁ κύριός μου.
—Πήγαμε στὸ διάβολο ἐξὸ καὶ ὁ κύριός σου, μὰ ἀνοίξῃς τὴν
πόρτα!

—Μὲ δὴ τὴν καλὴν μου θέλησιν δὲν μπορῶ. Ἐν τούτοις κάντε
λίγη ὑπομονὴ καὶ ἔρχεται ὁ κύριός μου.
Καὶ πρῶτα γάδῃς τὸ κεφάλι τοῦ ὑπηρετῆ ἀπὸ τὸ παραθυράκι
καὶ φάνηκε τοῦ Μπαρμπέγια, ὁ ὁποῖος εἶπε:

—Τὴ θέλεις μαέστρο;
—Γιὰτί μὲ κλειδώσες μέσα;
—Γιὰ νὰ ἐργασθῇς!
—Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐργασθῶ.
—Πρέπει, γιὰτί ἄλλωστε δὲ θὰ γῇς ἀπὸ τὴ φάκα σου.
—Ἀνοίξῃς, γιὰτί θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα, ἀπάντησε ὁ Ῥοδῖνι μα-
νομένως.

—Δὲ μπορεῖς γιὰτί εἶναι ἀπὸ γεῶδ' ἔξω. Ἐν τούτοις θὰ σοὺ
στεῖλω τὸ πνεύματί σου, τοῦ εἶπε ὁ Μπαρμπέγια καὶ ἔξαφνίστηκε.
Σὲ λίγο ἀνοίξε τὸ παραθυράκι καὶ ὁ ὑπηρετὴς τοῦ εἶπε: «Μέσα ἔνα
κίττο μακαρόνια καὶ ἕνα ποτήρι νερό. Ὁ Ῥοδῖνι ἔβγαλε ἔξω φρενῶν.

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

[Το Ῥ' Ἀλφόνδου Κάρε]

Τὸν ἔλεγον Ἐρρίκο. Κι' ἐπειδὴ οἱ στίχοι του, οἱ ὁποῖοι τότε
πᾶς εἶνε λησμονημένοι, ἐγκοιμᾶσαν πάντοτε τὴς γυναῖκες καὶ ποὺ
πάντων τὴν ἀγαπημένην τοῦ τῆς Μαργαρίτας, τὸν εἶχαν βγάλει «Φράουλεν-
λὸβ», δηλαδὴ «ποιητὴ τῶν γυναικῶν».

Ὅταν ὁ Ἐρρίκος ἐξηγεῖτο γιὰ νὰ κἀμὴ ἕνα γύρο στὴ χώρα,
ζητώντας τὴν τύχην μὲ τὰ τραγούδια του, ἄφησε στὴ Μαργαρίτα ἕνα
κορίτσι, ποὺ ἐπερίμενε μ' ἀγωνία τὸ γυρισμόν του καὶ ποὺ ζυγνοῦσε
πάντοτε μὲς τὴς τρικυμιώμενης νύχτης τοῦ χειμῶνα γιὰ νὰ προσεν-
χθῇ γι' αὐτόν.

Σὲ τρία χρόνια ἔξαφνίστηκε στὴ Μαργαρίτα πλούσιος καὶ δοξά-
σμενος. Ἡ Μαργαρίτα, εἶχε ἀκούσει ν' ἀναφέρουν ἐπαινετικά καὶ μὲ
θαυμασμὸν τὸ ὄνομά του. Καὶ ἐπειδὴ εἶχαν καλὸκαρδὴ καὶ εἶχε
μεγάλῃ ἐμπιστοσύνην στὸν Ἐρρίκο, εἶχαν βεβαίᾳ ὅτι οὐτὸς ὁ πλούσιος,
οὕτε ἡ δόξα τὸν ἔκαναν τόσο εὐτυχισμένο καὶ περήφανο ὅσο τὸν
ἔκανε τὸ πρῶτον βλέμμα ποὺ θὰ τοῦ ἐρρίχῃ ἡ ἰδέα, ὅσοις ἀπὸ τό-
σου καιροῦ ἀναμονή, ὅταν θὰ πρωτανεῖαν.

Ὅταν ὁ Ἐρρίκος εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν καπνὸ τῶν σπιτιῶν τῆς
Μαργαρίτας, κάθισε ἀπάνω στὴ χλόη, κ' ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε
δυνατὰ, συνέθεσε ἕνα τραγούδι ἁπλὸ καὶ μελαγχολικὸ σὰν τὴν εὐ-
τυχία.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεμα οἱ καμπάνες προανήγγε-
λαν τοὺς γάμους τῆς Μαργαρίτας καὶ τοῦ Ἐρρίκου, ποὺ θὰ γινόντου-
σαν τὴν ἐπομένην τὸ πρωτὶ.

Ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ δυὸ τους μόνοι καὶ εὐτυχισμένοι περιπατοῦ-
σαν στὸ δρόμο ποὺ ἀπλώνεται δίπλα στὸ Ῥῆνο. Ἐπειδὴ εἶχαν κου-
ραστῇ καθίστανε στῆς ἀκροποτα-
μίας τῆς χλόης, ὁ ἕνας δίπλα στὸν
ἄλλον, σφίγγοντες τὰ χεῖρά τους
σιωπηλοί, γιὰτί τὰ αἰσθήματα
ποὺ ἐπλημμύριζαν τὴς ψυχῆς τους
δὲν εὐρίσκον λέξεις νὰ ἐκδηλω-
θοῦν.

Ὁ φλογισμένος ἀπὸ τὴ δύση
ὁρίζων εἶχε ἀρξῇ πᾶς νὰ χλω-
μαῖνῃ καὶ βραδυνὸ σκοτάδι ἄλω-
νότανε στὴ γῆ σιγὰ σιγὰ.
Εἶταν ἡ ὥρα νὰ χωρίσουν κ' ἡ
Μαργαρίτα, ποὺ ἤθελε νὰ διατηρήσῃ
μὴ ἀνάμνησιν ἀπὸ τὸ εὐτυχισμένο
ἐκεῖνο βράδυ εἶδε στὸν Ἐρρίκο
κάτι μπλοῦ λουλουδάκια ποὺ ἀν-
θίσαν στὴν ὀχθὴ τοῦ ποταμοῦ γιὰ
νὰ τῆς κόψῃ καὶ νὰ τῆς προσφέρει ἕνα.

Ὁ Ἐρρίκος κατάλαβε τὴν ἐπιθυμία τῆς καὶ δοκίμασε γιὰ νὰ κόψῃ
τὸ λουλουδάκι, ἀλλὰ τὴ στιγμήν ποὺ τὸ ἔκοψε γλίστησε κ' ἔπεσε
μέσ' στὸ βαθὺ ποτάμι.
Δυὸ φορές τὰ νερὰ ταράχθηκαν καὶ φάνηκε ὁ Ἐρρίκος στὴν ἐπι-
φάνεια ἀγωνιζόμενος, μὰ καὶ τίς δυὸ φορές τὸν κατέπιε πάλι τὸ
ποτάμι. Θέλησε νὰ φωνάξῃ μὰ τὰ νερὰ τοῦ ἐπῆγαν τὴ φωνὴν του.
Κι' ὅταν τὴ δεύτερη φορὰ φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια ἔφριξε ἕνα ἄ-
στατο βλέμμα πρὸς τὴν ὀχθὴν ὅπου καθόταν ἡ Μαργαρίτα. Κι' ἀπλό-
κοντας τὸ χεῖρ του μὲ μὴ ἀγωνιζομένη προσπάθεια τῆς πέταξε τὸ
μπλοῦ λουλουδάκι, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη καὶ ποὺ γι' αὐτὴν τὸ εἶχε
κόψῃ καὶ κ' ἀμέσως πάλι γάδῃς μέσ' στὸ νερό. Οὕτως φάνηκε πᾶς τὴν
ἐπιφάνεια. Τὸ ποτάμι ἐξακολούθησε τὸ ῥεῖμα του, ἡσυχα, σὰ νὰ
μὴ συνέβη τίποτε.

Ἔτσι πέθανε ὁ Ἐρρίκος Φραουενλὸβ... Κ' ἡ Μαργαρίτα πέθανε σὲ
λίγο κόρη σὲ μὴ μὴν καλογορατῶν.
Ἀπὸ τότε τὰ μπλοῦ λουλουδάκια μὲ τὰ ὁποῖα ἀποκαίρθηκε
πνιγόμενος ὁ Ἐρρίκος τῆς Μαργαρίτας, τὰ λένε «φραγκίς μὲν
νύχτες», δηλαδὴ «Μὴ μὲ λησμονεῖ»!

Ἐρρίκος, βλαστημήθηκε, ἀλλὰ γὰδῃς. Οὕτως φωνή, οὕτως ἀκροασις.
Ἀπελπισία τὸν ἔπαισε. Πῆρε μὲλάνη καὶ ἕνα τετραδίου μουσικῆς καὶ
γογγύρα-γογγύρα ἔγραψε μὴ ἐπιστολὴν ποὺ τὴν ἀρξᾷ ὁ παραδο-
κῶν πίσω ἀπὸ τὸ παραθυράκι Μπαρμπέγια, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆγε ἀμέ-
σως καὶ τὴν

ΤΟ ΚΟΥΤΣΟΥΡΟ

ΕΚΥ ΝΤΕ ΜΟΡΑΞΑΝ

Τό σαλόνι ήταν μικρό, σποδισμένο με πλούσια χαλιά και μυρμινο. Μέσα στο πλατύ τζακι έκαιαν θεώρατα ξύλα. Μία πράσινη λάμπα έριχνε διακριτικό φως, σκιασμένη με ένα άμπαλο από παλιά νταντέλλα, επάνω εις τὰ δύο πρόσωπα που μιλούσαν σιγανά!

Εκείνη, η οικοδόμοισσα, μία κυρία ηλικιωμένη με άσπρα μαλλιά, αλλά από εκείνες τις αξιοπρεπείς γριές που έχουν εκφρασι νεανική και μυρωμένη επιδερμίδα. Μία γριή, που όταν της φιλεί κανείς το χέρι, έχει την εντύπωση πως άνοιξε ένα κουτί με πούδρα φλωρεντινή.

Εκείνος ήταν ένας παλιός της φίλος, ένα γεροντοπαλληκάρο, φίλος του σπιτιού, και σύντροφος του ταξιδιού, που λέγεται ζωή.

Ήσαν και οι δύο σιωπηλοί, και κύτταζαν άφηρημένοι τη φωτιά, σαν άνθρωποι που δεν έχουν διαρκή ανάγκη να μιλούν για να άρδουν ο ένας στον άλλο.

Εξαφνα ένα χονδρό κουτσουρο, με ριζές φλογισμένες έπεσε εις το χαλί. Έπεσε με τόση δύναμη, ώστε παρέσυρε και ένα μαξιλάρι που ήταν κοντά στο τζακι.

Η κυρία έτρεμαξε και άρχισε να φωνάζει, ένθ' ο κύριος, με την μπότα του έρριξε πάλι στη φωτιά το κουτσουρο και έσβυσε το μαξιλάρι, που είχε πάρει φωτιά.

Χάθηκε στο άδρα μία μυρουδιά καμμένου ύφασματος. Εκείνος έκάθησε πάλι κοντά στη θέση του, την έκύτταξε και είπε με ένα μειδίαμα:

— Ίδου γιατί δεν παντρεύτηκα ποτέ.

Εδειξε το κουτσουρο και εξηκολούθησε:

— Είπε μία λυπηρά ιστορία, που θα σάς την διηγηθώ.

Οι παλιοί μου φίλοι παραξενεύονται άκόμη για την ψυχρότητα, που έπληθε μεταξύ εμού και του καλλίτερου φίλου μου, του Ίουλιανού. Δεν έννοιησαν ποτέ πως έμεις, που είμαστε άχώριστοι έγιναν

εξαφνα ξένοι ο ένας προς τον άλλο. Αυτό εινε το μυστικό της απομακρύνσεώς μας.

Αλλοτε κατοικούσαμε μαζί. Ποτέ δεν χωριζόμαστε. Η φίλια μας ήταν τόσο στενή, ώστε κανείς δεν θα υπέθετε ποτέ πως θα διλυτο μία μέρα.

Ενα βράδυ μου άγγειλε πως παντρεύεται. Αυτή η είδησι με λυπήσε, σαν να ήταν προδοσία. Όταν ο φίλος μας παντρεύεται, πει η φίλια. Η ζηλότυπη αγάπη μιάς γυναίκας, η άνησυχία της δεν υποφέρει την ειλκρινή και σταθερή φίλια, την πνευματική και ψυχική συνεννόηση, που υπάρχει μεταξύ δύο ανθρώπων.

Βλέπετε, κυρία μου, όσο και αν άγαπώνται, ο άνδρας και η γυναίκα μένουν ξένοι ψυχικά και ήθικώς. Υπάρχει πάντα ο κατέχων και ο κατεχόμενος, ο άφηντής και ο δοδός. Τα χέρια των συναντώνται, μα ποτέ δεν σφιγγονται με εκείνη την ειλκρινή δύναμη που όνογει της καρδιάς.

Η φίλια μεταξύ ανθρώπων εινε κάτι δυσχερό και υπέροχο.

Ο φίλος μου Ίουλιανός παντρεύθηκε. Ήταν όμορφη η γυναίκα του, χαριτωμένη. Μία ξανθούλα με κασάρα μαλλιά, ζωηρά, κομψή, που έδειχνε γι' αυτόν πραγματική λατρεία. Στην άρχή δεν έπείγαινα συχνά στο σπίτι τους. Έν τούτοις με προσκαλούσαν συχνά και μου έδειχναν μεγάλη συμπάθεια.

Όληγον και' όλίγον συνήθισα εις την ευχαρίστησι την συντροφιάς των. Έτρεχα συχνά μαζί τους, και όταν επέστρεφα στο μοναχικό μου σπίτι το βράδυ, σκεπτόμουν σοβαρά να παντρευθώ κι εγώ για να μη βρισκω άδειανό το σπίτι.

Ενα βράδυ ο Ίουλιανός μου έγραψε να πάω να γευματίσω στο σπίτι του. Μόλις έφθασα μου είπε:

— Πρέπει να φύγω άμέσως μετά το φαγητό, για μία σοβαρά έγχασι. Θά επιστρέψω κατά τας δώδεκα. Ός τόσο εσύ θα κάμης συνεροφία εις τη Βέρθη.

Η Βέρθη έμειδίασε. — Εγώ είχα αυτή την καλή ιδέα, είπε.

Της έσφιξα το χέρι. — Είπατε τόσο καλή, της είπα. Έννοιωσα ότι μου έσφιγγε το χέρι με μεγάλη εις τας όκτω ο Ίουλιανός μās άφρονε.

Δεν είχα συμπτώσει ποτέ να μείνω μόνος μαζί της και βρέθηκα κάπως στενοχωρημένος. Μιλώσαμε για άσημαντα πράγματα. Εκείνη καθόταν στο ντεβάνι με χαμηλωμένα μάτια σαν άφηρημένη. Καμ-

μία φορά μου έριχνε μία λοξή ματιά. Έννοιωθα ότι συνέβαινε κάτι παράξενο, κάτι που δεν μπορούσα να προσδιορίσω. Αυτή η σιωπή διήρκεσε άρκετά.

Η Βέρθη μου είπε:

— Ρίξτε ένα ξύλο στη φωτιά, φίλε μου. Βλέπετε; Θά σβύσει. Άνοιξα το κουτί και έβγαλα ένα τεράστιο ξύλο. Τό έβαλα στο τζακι επάνω από τὰ άλλα.

Η σιγή εξηκολούθησε. Σά λίγα λεπτά η φωτιά δυνάμωσε τόσο πολύ ώστε έκαιγε τὰ πρόσωπά μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε πολύ ήρεμα. Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας.

μια φορά μου έριχνε μία λοξή ματιά. Έννοιωθα ότι συνέβαινε κάτι παράξενο, κάτι που δεν μπορούσα να προσδιορίσω. Αυτή η σιωπή διήρκεσε άρκετά.

Η Βέρθη μου είπε:

— Ρίξτε ένα ξύλο στη φωτιά, φίλε μου. Βλέπετε; Θά σβύσει. Άνοιξα το κουτί και έβγαλα ένα τεράστιο ξύλο. Τό έβαλα στο τζακι επάνω από τὰ άλλα.

Η σιγή εξηκολούθησε. Σά λίγα λεπτά η φωτιά δυνάμωσε τόσο πολύ ώστε έκαιγε τὰ πρόσωπά μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

Κάνει πολλή ζέση, τώρα, μου είπε επί τέλους.

Πληροφόρησε εις τὰ γραφεία μας. Η Βέρθη μου έριξε μία φλογερή και παράξενη ματιά.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

[Του Μαρξόλ. Πρεβό]

Η ΕΓΚΑΤΑΛΗΦΘΕΙΣΑ

Όταν η κ. Γεωργιανέ έβεβαιώθηκε για το συνοικέσιο του φίλου της Παύλου Σαμπρελάν του έστειλε την ακόλουθη επιστολή:

Παρίσι, 20 Ίουλίου

Αγαπητέ μου φίλε,

Επίστρεψα στο Παρίσι, χθές το βράδυ από τὰ λουτρά, όπου πάρα τόσο μελιγχολικές ήμερες. Και σήμερα το πρωί έμειθα από μία φίλη μου πως παντρεύεται. Δεν σου προσθέτω τη γνωστή φράσι που συνήθιζον να γράφουν πάντοτε οι γυναίκες που τας εγκαταλείπουν και που εινε πάντοτε η εξής: «Ξέρεις, πω; Θα πεθάνω!» Έν τούτοις όμως και χωρίς να σου τό λέω αυτό, η ψυχή εις γεμάτη πόνο και λύπη.

Είμαι λυπημένη γιατί μ' άφνεις. Άκόμη περισσότερο γιατί έτοιμασε μιατηριωδώς, ίεροκρυφώς και σιωπηλά το συνοικέσιό σου, χωρίς να ειπής τίποτε σε μένα, την παλιά φίλη σου...

Πως έβλεπες τα πέντε χρόνια που είχαμε μαζί, πέντε χρόνια άσπης και τρυφερότητας, όπου έμοιζάσαμε της λύπης μας και της χαρής μας; Δεν άδιστα λοιπόν λίγη ειλκρινεία και καλωσύνη εκ μέρους σου;

Αντι να μου στέλνης αυτά τὰ λουτροεικά γραμματάκια—τι θα έλεγε η μηστι σου αν τὰ έβλεπε;—δεν ήταν καλύτερα αν έρχό-

σασ πρὸς μένα με άνοιχτή καρδιά και αν μου έλεγες:—«Ίωάννα, πιν- τρέομαι!... Μά έπειδή εσύ με ξέρεις καλύτερα από κάθε άλλη γυναίκα και μ' αγαπᾷς, τί λες γι' αυτό το γάμο;»

Έν τούτοις, ωραία μου Παύλο, δεν θα γλυτώσῃ από της συμβουλές μου.

Άρσῃ με εγκαταλείψεις θα περιοριζώ εις το ρόλο της μητέρας... Πέρνω στα σοβαρά το νέο μου αυτό ρόλο και σου στέλνω μαζί με της συμβουλές μου και της προφητείας μου για το μέλλον σου.

Νομίζω, πως όταν παντρεύεται ενας νέος πρέπει πρώτα να εξετάζῃ λεπτομερῶς τη σύντροφον της ζωῆς του, όπου έστρεψε επίσης λεπτομερῶς τὸν δὸν τὸν εαυτό του. Έκανε σὺ την ίδιαν αὐτὴν ἀνάλυσι;

Γι'αὐτὸ εἶνα καθόρθῃ—μὰ κυτ- τᾶσαι με σοβαρότητα και με υπομονή—κι' ἐγὼ με το ἐγωϊστικό κι' εὐχι- ριστημένο βλέμμα, που εἶδα τόσες φο- ρές, σὺ μίτια σου. Κυττάξου καλὴ και σέφου. Τί βλέπεις; Βλέπεις ἕνα κύριο με άφογο ντύσιμο, όλίγο φαλακρό, με μάτια λιγάκι θολά, με δέμα κάπως κομμορμένο και με έλαφρότατες ου- τίδες στη; άκρας τὸν ματωτὸν. Όλα αυτά εινε βέβαια ἀνεπιλόγητα πράγ- ματα, που κρυβονται με την περι- ποίησι και την κομψότητα. Άλλα και το στομάχι σου εινε κάπως χαλασμένο, ο τῶνος σου κάπως διακεκομμένος...

Δύο φορές την εβδομάδα παιδιόινεις νευ- ρολγίες. Παρ' όλα ταύτα δεν πειράζει... Είσαι ένας άνθρωπος που λέγεται «νέος άκαμψς».

Εθικῶς εἶσαι, έξυπνος, έχεις τὸ πνεῦμα τῶν ανθρώπων το ὅ ἡ κόσμου, αλλά εἶσαι εξαιρετικά τεμπέλης και έπομένως έντελὸς άμφοτερός. Πότες, φορές, αγαπητέ μου, δε σου έχρησίμευσα ὡς λέω, ὡς ιστορία και ὡς γεωγραφικὸς χάρτης;

Τὸ όμολογᾷς και μόνος σου. Έρχονται δάκρυα στὰ μάτια μου, όταν σκέπτομαι της περασμένης μέρας!

Εξ άλλου η καρδιά σου δεν εινε ούτε καλή, ούτε κακή. Σαν δια- σκευὸς άνδρες εἶσαι άξιος; να κάμης όλες τας αὐτοθυσιὰς χωρίς να αισθάνεσαι τίποτε. Άλλά έκανα λαμβάνω πως όλοι οι άνδρες ήσθε έτσι. Εὐὸ ὅπως εἶσαι χαριτωμένος. Έχεις καλὸς τρόπους, και δίνεις την εντύπωση ότι εἶσαι ειλκρινής. Τὸ πετυχαίνεις αὐτὸ με τὸ μειδίαμα στο στόμα και με τὸ χαϊδευτικό σου βλέμμα, που έχει τόσο καλὰ να προσποιείται.

Αὐτὸς εἶσαι με λίγα λόγια σὺ, ο μέλλον σύζυγος της Κλαί- ρης Λαβριέλ.

Σά άκούω να μου δίνης αὐτὴ την ἀπάντησι:

—Τί διάβολο! ἄγαπητη μου, μιλάτε εἰσι γιὰ μένα; Μία φορά σὺ, ὡς ποῦν.

Ναι, σ' άγαπᾷ πολύ, Παύλε. Μά τότε εἶσαι νέος ένθ' τώρα εἶσαι, ὡς σου είπα μάλλον νέος. Τότε ήμουν κι' εγὼ μία γυναίκα

και τὸ συνοικέσιό σου, που εἶπα, παντρεύεται. Δεν σου προσθέτω τη γνωστή φράσι που συνήθιζον να γράφουν πάντοτε οι γυναίκες που τας εγκαταλείπουν και που εινε πάντοτε η εξής: «Ξέρεις, πω; Θα πεθάνω!» Έν τούτοις όμως και χωρίς να σου τό λέω αυτό, η ψυχή εις γεμάτη πόνο και λύπη.

Είμαι λυπημένη γιατί μ' άφνεις. Άκόμη περισσότερο γιατί έτοιμασε μιατηριωδώς, ίεροκρυφώς και σιωπηλά το συνοικέσιό σου, χωρίς να ειπής τίποτε σε μένα, την παλιά φίλη σου...

Πως έβλεπες τα πέντε χρόνια που είχαμε μαζί, πέντε χρόνια άσπης και τρυφερότητας, όπου έμοιζάσαμε της λύπης μας και της χαρής μας; Δεν άδιστα λοιπόν λίγη ειλκρινεία και καλωσύνη εκ μέρους σου;

Αντι να μου στέλνης αυτά τὰ λουτροεικά γραμματάκια—τι θα έλεγε η μηστι σου αν τὰ έβλεπε;—δεν ήταν καλύτερα αν έρχό-

σασ πρὸς μένα με άνοιχτή καρδιά και αν μου έλεγες:—«Ίωάννα, πιν- τρέομαι!... Μά έπειδή εσύ με ξέρεις καλύτερα από κάθε άλλη γυναίκα και μ' αγαπᾷς, τί λες γι' αυτό το γάμο;»

Έν τούτοις, ωραία μου Παύλο, δεν θα γλυτώσῃ από της συμβουλές μου.

Άρσῃ με εγκαταλείψεις θα περιοριζώ εις το ρόλο της μητέρας... Πέρνω στα σοβαρά το νέο μου αυτό ρόλο και σου στέλνω μαζί με της συμβουλές μου και της προφητείας μου για το μέλλον σου.

Νομίζω, πως όταν παντρεύεται ενας νέος πρέπει πρώτα να εξετάζῃ λεπτομερῶς τη σύντροφον της ζωῆς του, όπου έστρεψε επίσης λεπτομερῶς τὸν δὸν τὸν εαυτό του. Έκανε σὺ την ίδιαν αὐτὴν ἀνάλυσι;

Γι'αὐτὸ εἶνα καθόρθῃ—μὰ κυτ- τᾶσαι με σοβαρότητα και με υπομονή—κι' ἐγὼ με το ἐγωϊστικό κι' εὐχι- ριστημένο βλέμμα, που εἶδα τόσες φο- ρές, σὺ μίτια σου. Κυττάξου καλὴ και σέφου. Τί βλέπεις; Βλέπεις ἕνα κύριο με άφογο ντύσιμο, όλίγο φαλακρό, με μάτια λιγάκι θολά, με δέμα κάπως κομμορμένο και με έλαφρότατες ου- τίδες στη; άκρας τὸν ματωτὸν. Όλα αυτά εινε βέβαια ἀνεπιλόγητα πράγ- ματα, που κρυβονται με την περι- ποίησι και την κομψότητα. Άλλα και το στομάχι σου εινε κάπως χαλασμένο, ο τῶνος σου κάπως διακεκομμένος...

Δύο φορές την εβδομάδα παιδιόινεις νευ- ρολγίες. Παρ' όλα ταύτα δεν πειράζει... Είσαι ένας άνθρωπος που λέγεται «νέος άκαμψς».

Εθικῶς εἶσαι, έξυπνος, έχεις τὸ πνεῦμα τῶν ανθρώπων το ὅ ἡ κόσμου, αλλά εἶσαι εξαιρετικά τεμπέλης και έπομένως έντελὸς άμφοτερός. Πότες, φορές, αγαπητέ μου, δε σου έχρησίμευσα ὡς λέω, ὡς ιστορία και ὡς γεωγραφικὸς χάρτης;

Τὸ όμολογᾷς και μόνος σου. Έρχονται δάκρυα στὰ μάτια μου, όταν σκέπτομαι της περασμένης μέρας!

Εξ άλλου η καρδιά σου δεν εινε ούτε καλή, ούτε κακή. Σαν δια- σκευὸς άνδρες εἶσαι άξιος; να κάμης όλες τας αὐτοθυσιὰς χωρίς να αισθάνεσαι τίποτε. Άλλά έκανα λαμβάνω πως όλοι οι άνδρες ήσθε έτσι. Εὐὸ ὅπως εἶσαι χαριτωμένος. Έχεις καλὸς τρόπους, και δίνεις την εντύπωση ότι εἶσαι ειλκρινής. Τὸ πετυχαίνεις αὐτὸ με τὸ μειδίαμα στο στόμα και με τὸ χαϊδευτικό σου βλέμμα, που έχει τόσο καλὰ να προσποιείται.

Αὐτὸς εἶσαι με λίγα λόγια σὺ, ο μέλλον σύζυγος της Κλαί- ρης Λαβριέλ.

Σά άκούω να μου δίνης αὐτὴ την ἀπάντησι:

—Τί διάβολο! ἄγαπητη μου, μιλάτε εἰσι γιὰ μένα; Μία φορά σὺ, ὡς ποῦν.

Ναι, σ' άγαπᾷ πολύ, Παύλε. Μά τότε εἶσαι νέος ένθ' τώρα εἶσαι, ὡς σου είπα μάλλον νέος. Τότε ήμουν κι' εγὼ μία γυναίκα

της οποίας εθαύμαζες την όμορφιά και την κομψότητα. Είμαστε επάνω κάτω της αυτής ηλικίας. Γεράσαμε μαζί.

Μά Έ κ ε ι ν η, φίλε μου; Η μέλλουσα σύζυγός σου; Εκείνη εινε ένα κοριτσάκι, που μόλις έβγήκε από τας καλόγριες!

Τί περιμένει από σένα; Εξόψες μαζί μου τὰ νειάτα σου. Δη- λαδή τὸν πόθο της αγάπης, της ειλπίδας του μέλλοντος την εὐθυμία και τη χαρά. Τώρα εἶσαι έννευσιαμένος, μπλαξέ, και φροντίζεις; περισσότερο γιὰ της νευραλγίες σου και την ύγεια σου παρὰ για κάθε άλλο πράγμα σὸν κόσμο. Μην τὸ άρνεῖσαι. Εμεις είχαμε άκόμη την εὐθυμία γιατί μās την έδιναν η άναμνήσεις. Γι' αὐτὸ είμουν η μόνη γυναίκα σὸν κόσμο που μπορούσε να σε συγκρατήσει.

Με την έπισομο όμως γυναίκα σου θα συμβῇ η αἰωνία παρφε- γγοσι τῶν κοσμικῶν συνοικεσίων. Εὐὸ αγάπης, ένθ' εκείνη δεν άγρίπης άκόμη. Γρήγορα θά αντίληφθῇ η Κλαίρη πως εἶσαι ἕνας μεγάλος έρωτιστής, ένας άνθρωπος χωρίς αγάπη, και ότι σου λείπει, και η στοιχειωδέστερα μόρφωση...

Θά αντίληφθῇ ότι εἶσαι πνευ- ματικῶς κατώτερος της και θα ἴδῃ ότι γύρω της υπάρχουν νέοι ειλκοσιπέντε και τριαντά ετών, με πολλά προτερήματα. Εὐὸ θά πλῆξῃς μαζί της και θα ζητή- σης έξω από το σπίτι σου λίγη εὐχα- ριστοσύνη και λίγη αγάπη...

Τότε θα έπιστρέψης στης παλιές συνήθειες, στη φίλη σου, που θα σε περιμένῃ.

Ναι, θά επιστρέψης σε μένα, είμαι βεβαία, και αὐτὴ η βεβαιότης με πα- ρηγορεῖ σήμερα που σε χάνω. Με λυ- πεί η ιδέα του γάμου σου, μα δεν έχω καμμία άμφιβολία για το μέλλον. Γρήγορα θά χωρίσῃς. Παντρεύσου, φίλε μου, αλλά όταν βαρεθῇς το νέο σου βίο, σέφου πως η φίλη σου διατηρεῖ για σένα την ίδια ειλκρινή τρυφε- ρότητα.

Με χίλις εύχες Μάρθα

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΕΣ

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ

Τὰ αποκαλυπτήρια του ποῦ του Πατρισταρίου άνδριαντός του Ρήγα Φερραίου έγιναν την 16ην Ίουλίου του 1872. Τὸν άνδριαντὸν κατασκεύασεν έντός μικροῦ σχετικῶς χρονικοῦ δια- στήματος ο γλύπτης Ίωάννης Κόρσος, τὴν διαπύην δέ άγορήσαν ο έθνικὸς εὐσεβὴς, Δ. Αβερωφ.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος 3 μέτρων, ἀνάλογον πάχος και βάρος 2.000 χιλιogramm, δηλαδή 4.000 οκάδων περίπου.

Ο άνδριαντὸς του Φερραίου κατασκευά- σθη ἐκ Πεντελίου ποταμιτιου μαρμα- ρου, έχει δὲ ὕψος

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

ΑΙ ΑΠΟΤΟΝΤΕΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Τι συμβαίνει; Γιατί παραπονεύεται διαρκώς; Δεν ένω... Έκαμα εν τούτοις ότι ήταν δυνατόν για να του δώσω την ευτυχία... Θέω μου! Προτιμούσα να παντρευθώ με ένα δικηγόρο ή με ένα γιατρό παρά με ένα ποιητή, που δεν ξέρει τί θέλει... Δυστυχώς μου άρεσε. Φαινόταν καλοναυθρεμμένος και ευγενής. Έπειτα είχε μία μικρή περιουσία και ήλπιζα ότι θα εύρισκε μία καλή εργασία μετά τον γάμο μας. Και εκείνος με εύρισκε του γούστου του. Όταν εργάταν στο σπίτι θαύμαζε πάντα την τάξη μου και το νοικοκυριό μου. «Είπε τόσο διασκεδαστικό!» έλεγε. Γελούσε διαρκώς και μου έδινε όλα τα όνοματά των ήρωων, που εύρισκε στα ποιήματα και στα μυθιστορήματα. Μόνον όταν εγκατασταθήκαμε στο Παρίσι, ενόησα ποία διαφορά χαρακτήρος υπήρχε μεταξύ μας. Κι' εγώ που όνειρευόμουν ένα σικιό και καθαρό, άσπρο και μοντέρνο... Τόν είδα άμέσως να γεμίζει τα δωμάτια με περιττά έπιπλα, περασμένης μόδας, σκοτεινά και παλικά...

Φαντασθήτε ότι έβαζε στην άποθήκη ένα όρατο τραπέζι και άμπέρο, που μου είχε χαρίσει ή θεία μου και όλες της εικόνες μου, που είχαν θαυμάσιες χρυσές κορνίζες! Γιατί; Τό γραφείο του τό γέμισε από παλιά σκονισμένα κάδρα, όγκαι-όπτες αφανισμένες, καντηλιέρα πρασινομένη από τόν καιρό, σκαμμένα βάζα.

Μά όλοι λοιπόν οι καλλιτέχναι είνε τρελλοί; οπωσδήποτε αυτό μου. Αλλά περισφοί να χρήσιμα πράγματα και προτιμά τό ποιητή.

Όταν έγνώρισα τούς φίλους του, τό έχασα κυριολεκτικώς. Άνδρες που με μακρά μαλλιά, με μεγάλα ακατόστατα γένεια, που έκάπνιζαν διαρκώς χωρίς να μου ζητήσουν την άδεια και συζητούσαν σάν τρελλοί μεταξύ των. Μεγάλα λόγια, μεγάλες φράσεις και τίποτε άλλο, τίποτε φυσικό. Έπρωγαν στο σπίτι είκοσι φορές κατά σειρά, και ποτέ δεν μουσείλαν ένα άνθος ή μία κόρη, ποτέ δεν μουπαν ένα εσώχαρισμά...

Μερικοί από αυτούς ήταν πανδρεμμένοι και έφερναν μαζί και της γυναίκας των... Παρόξενες

ΑΙ ΑΠΟΤΟΝΤΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Δεν ήθελα να παντρευθώ με μία Παρισινή, γιατί ή Παρισινές με φοβίζουν. Δεν ήθελα να πάω πλούσια γυναίκα γιατί θα είχε πολλές απαιτήσεις. Βαρεόμουν και τό συγγενολόγια, που χρησιμοποιούν μονάχα για να ένοχούν ένα άνδρόγυνο.

Επί τέλους νομίζω πως βρήκα τη γυναίκα που ζητούσα. Τί χαρά να αγαπτώ το απλό πνεύμα της, να την μνησώ εις τό ώρατα πράγματα, να της έμπνεύσω τούς ένθουσιασμούς μου, τις έλπίδες μου, να δώσω ζωή σ' αυτό τό άγαλμα!

Μοιάζει αλήθεια με άγαλμα με τό μεγάλη σοβαρά μάτια της, με τό κανονικό ελληνικό προφίλ της, με τό ασπρηά χαρκτηριστικά της, με τό ρόζ βελούδο δέρμα της. Είχε και μία ελαφρώς έπαρσιωτική προφορά, που μου θύμιζε τις παιδικές ήμέρες μου, την πατρίδα μου, την γαλήνη της άθωότητος. Τώρα αυτή ή προφορά μου έγινε ανυπόφορη.

Την αγαπούσα, ήμουν εύτυχής, διατεθειμένος να εργασθώ. Είχα άρχισει ένα νέο ποίημα, και τό βράδυ της τό έδιόβαζα. Ήθελα να την έχω ως σύντροφον και ως φίλη.

Μου έλεγε: «Νόστιμο είνε...» μά με ένα ύφος μάλλον άφηρημένο.

Ή δυστυχισμένη! φαντάζομαι την πλησί που της προσέειπα: Της έξηγοούσα τις ιδέες μου, και ζητούσα να εβρω στα μάτια της μία λάμψη, μία εις μάτην. Της ζητούσα τη γνώμη της και πο-δοόσα να την κάμω να νοιώσει την ωραιότητα της ποιήσεως. «Όχι! Δεν έννοιωθε τίποτε!» Της διάβαζα τούς μεγάλους ποιητάς, τούς πειο τρυφερούς, τούς πειο λεπτούς... Έκείνη έμενε ψυχρά και παγωμένη, άγαλμα στη σκέψη όπως και στο σώμα.

Ω, τό περιφρονητικό μειδί-αμα που είχε ένα βράδυ, που της είπα πως δεν υπάρχει τίποτε σο-βαρότερον σάν κόσμος από την τέχνη! Σάν να της μιλούσε ένας τρελλός ή ένα παιδί, δεν έδωσε καμμία προσοχή...

Πόσες περιττές δυνάμεις έό-δεψα, και πόση περιττή οηγο-ρική! Μου έφερε διαρκώς αντι-ορσεις και μου μιλούσε για λο-γική, για καθήκον, με την αλ-ωνία άντίληψη των μικρών ψυ-χών των στενών και περιο-ρισμένων αισθημάτων. Την έ-νοχλούσαν ή ποιήσεις. Ένόμιζα πως αγαπά την μουσικήν. Και ό-μως δεν ξανάγγιζε τό πιάνο της.

Ήλπιζα ότι στο όρατο αυτό Παρίσι θα συνείδησε και θα εύ-ρισκε ευχαρίστησι εις τό πρ-άγμα της τέχνης. Κάθε άλλο. Καθισμένη σέ μία γωνία του τραπέζιού, με άκουε κατάπληκτη να συζητώ με τούς φίλους μου, όπως άλλοτε. Δεν έννοούσε

γυναίκες! Φορούσαν χτυπητές τουαλέτες όλες της όρες της ή-μέρας!

Αυτοί οι άνδρες που θα τόν τρελλάνουν έντελώς ως τό τέλος. Περνά όλη τη νύχτα άγρυπνος για να κάμη στίχους. Προχθές περπατούσε έως τό πρωί μέσα στο δωμάτιο και μιλούσε δυνατά. Θέω, πόσες ιδιοτροπίες υπέφερα και υποφέρω.

Τί φταίω εγώ αν δεν μ' άρέσει τό θέατρο, ή συναυλίες, ή εκθέ-σεις και ζωή των μόδων;

Εγώ είμαι μία καλή νοικο-κυριά.

Μία γυναίκα, όταν παντρευέ-ται, άρνείει όλα τό άλλα για να κατοικήνη με τό νοικοκυριό της. Είς μάτην προσπάθησα να πείσω περί αυτού τόν άνδρα μου, ό ό-ποιός δεν ήθελε με κανένα τρό-πο ν' άφισση τας τρέλλες του.

Τό έξω καλά! Δεν με χωνεύει γιατί προσπάθησα να τόν τρα-βήξω από τό περιβάλλον των μόδων, των ποιητών και των άλλων τρελλοποιριζάντων.

Απομάκρυνες τούς φίλους μου, μου λέει συχνά με παράπονο. Τό όμολογώ, μά τί να έκανα;

Μία στιγμή ήλπισα ότι θα γι-νόταν από λογικός. Είχα κατοο-θώσει να τόν άποσπάζω από της καλής συντροφιάς του και να συγκεντρώσω σπεί μου ένα περιβάλλον από σοβαρούς άν-θρώπους, που μπορούσαν να του φανούν χρήσιμοι... Ο Κύριος όμως έπληττε! Έπληττε από τό ποσά έως τό βράδυ. Έκανε κάτι μούτρα!

Όταν είμεθα μόνοι του έλεγα.

Διάβασέ μου τί γράφεις; Και μου άπαντούσε: «στίχους» Διαρκώς στίχους!...

Δεν έννοούσα τίποτε από αυ-τούς, μά έπρόσχε να μιν τόν δυσορεστήσω. Μέσα σ' ένα γράφο έγραδόνηκε μέσα και νύχτα, και δεν κατόρθωσα παρά να δηκτισώ ένα τόμο με στίχους, που δεν πουλήθηκε καθόλου. Του είπα: «Βλέπεις που άπέτυχε;» Έδή-μωσε φρικτά μαζί μου και από τότε έγινε μελαγχολικός και σιω-πηλός. Είμαι πολύ δυστυχισμένη!

Η φίλες μου μου λέγε γι' αυτόν:

— Ένας άνθρωπος που δεν έχει μία τακτική εργασία πηγ-τεί βέβαια!

Έκαμα ότι μπορούσα για να του εβρω μία θέση. Έπισκέψαις εις ύπουργεία, εις της κυρίες των τμηματάρχων... όλα αυτά χωρίς να τόν είδοποιήσω. Κα-τόρθωσα τέλος να έπιτύχω μία θέση. Την ήμερα που έλαβα τό έγγραφον τοι διορισμού, έπρεζε στο γραφείο του, το έλλή από χαρά. Είχα έξασφαλίσει τό μέ-λλον του, κι' ένα τακτικό εισό-δημα, μία ζωή ήσυχη. Αυτός όμως έθύμασε. Έγινε θηρίο!

—Δεν θα σέ συγχωρήσω ποτέ! μου είπε.

Έπειτα έσχισε τό έγγραφον σέ χίλια κομμάτια και έβγαλε κυ-πώντας της πόρτες. «Οι αυτοί οι καλλιτέχναι με τό τρελλά κεφα-λια που πέρνουν τη ζωή για δι-

[Το 'Αλφόνς Ντωνέ]

οι της καλλιτεχνικής ύπαρξ-λής, ούτε τις παραδοξότητες της φαντασίας μου. Αι συζητήσεις μας την έξηγούσαν και την ένοχλού-σαν. Οι φίλοι μου άντελήθη-σαν τήν ψυχρά ύποδοχή της και άπομακρόνησαν ένας ένας από τό σπίτι.

Αντικατέστησε τούς φίλους μου με τούς δικούς της. Στό σπίτι μου εισέσχρησαν κάτι δντα άνοστα, πληχτικά, όλοι έ-ναν πρδς την τέχνη και τό πνεύ-μα. Όλοι αυτοί είνε έχθροι της ποιήσεως, γιατί δεν εφέντι κέρδη!

Ε—«Ο τάδε δεν κερδίζει πολλά χρήματα», έλεγαν έπιτηδες έμ-πρός μου και άνέφεραν τό όνο-μα κανενός συναδέλφου μου, ή κανενός μετρίου δραματικού συ-γραφέως.

ΉΝΑ κερδίζει κανείς χρήματα! Όλη ή ζωή περιστρέφεται επί γι' αυτά τό τέρατα, και ή γυνί-κα μου ήταν σύμφωνη μαζί τους. Με τό στενό αυτό και πε-νιχρό περιβάλλον ή ιδέες της έ-γινον στενότερες και άρχισε να γίνεσαι φιλόλογος. Φρονό ότι με είκοσι χιλιάδες φράγκα εισό-δημα μπορούμε να ζήσουμε και να σκεπτόμεθα την αύριον. Ε-κείνη διαρκώς παραπονιότο, μι-λούσε για οικονομίες, για ύπε-ρογκά έξοδα, για κέρδη.

Μ' ένοχλούσε με άνόητες λε-πομέριες και δεν έννοιούσε πειά ούτε τη διάθεσι πρδς την εργασία.

—Χάνεις την ώρα σου με αυ-τούς τούς στίχους, μου έλεγε με πικρία. Ά, πως την άκουσα. Τό όρατο όνομα του ποιητού, που κατόρθωσα ν' άποκτήσω ύστερα από τόσων έτών εργασία θα σφ-νόταν τώρα στη μαύρη λάσπη των μετρίων παραγωγών. Όταν σκέπτομαι πως σ' αυτή τη γυ-ναίκα έδωσα όλη τη καρδιά μου, όλα τό όνειρά μου! Όταν σέ-πτομαι πως με περιόρισε έτσι, δεν κερδίζω χρήματα!

Αλήθεια, ντρέπομαι γι' αυτήν και για μένα!

Δεν κερδίζω χρήματα! Γι' αυτό τό βλέμμα της είνε γερό. Τό διαβήμα που έκαμε τέλε-ταίως για να μου εβρω—μια θέση εις κάποιο ύπουργείο, είνε έν-τελειακή, μ' έκαμε έξω φρενών.

Ένοχόθηκα για να ευνυψώσω και είμεθα δυστυχισμένοι, πολύ δυστυχισμένοι. Τίλως εγώ! Και

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επίδοξή τοι βάν Έλδιγγ πρδς τήν κ. Μίναν Άρκερ

Αγαπητή μου κυρία, Έδιάβασα όλόκληρον τό ήμερολόγιον του συζύγου σας και σπεύ-δα να σ' γράψω. Όλα όσα γράφει μέσα σ' αυτό είνε αληθινά, α-ληθέστατα, όσο παράδοξα και τρομακτικά και αν είνε. Μη φοβήστε όμως. Ή ύγεια του συζύγου σας δεν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Άκού εις τό θάρρος να κατέβη στο ύπόγειον του πύργου του κό-μητος και ν' άνακαλύψη τό πάντα, άφου κατόρθωσε να σωθή, άφου έβλεπε νικητής του τρομερού αυτού άγώνος, θα πη ότι έχει ίσχυρά νικητικό σώτημα, ότι είνε ακατάβλητος. Μη φοβείσθε καθόλου γι' αυτόν. Έχει γερόν εγκέφαλον και πλέον γερή καρδιά. Αύριο θα έβω να σ' έπισκεφθώ. Έτσι θα γνωρίσω και τόν συζύγον σας, τόν όποιο έχω ν' έρωτησω για πολλά πράγματα. Ο άγων κυρία μου άρχίζει. Και θα νικήσωμε τόν διάβολον!

Πρόθυμος φίλος σας
Άδραάς βάν Έλδιγγ

Επίδοξή της Μίνας Άρκερ πρδς τόν βάν Έλδιγγ

Αγαπητή κύριε καθηγητά,

Έλαβη την έπιστολή σας και σ' ευχαριστώ για την προθυμί-ας και τό ενδιαφέρον σας. Δεν μπορείτε όιος να φαντασθήτε πόσο μ' άναστάτωσαν όσα μου γράφετε. Είνε λοιπόν όλα αλήθεια; Έξέδρασαν ό λήρη στήν γή όλους τούς πει-ρασμούς; Ο κόμης εκείνος υπάρχει; Και βρίσκεται σήμερα στο Λονδί-ο συζητών τό φρικώδες έργον του; Σκέπτεται τό μυαλό μου όταν τό σκέ-πτομαι. Σ' περιμένουμε ά υπομόνως να έλθετε. Ο Ιωάνθαν έπιθυμεί να σ' γνωρίσω. Στεί, είθε ή πα-ρηγορία μας, στεί μας δίδετε θάρρος, και μ' ένοχύνετε...

Πιστή και ευγνώμων φίλη σας
Μίνα ΆρκερΉμερολόγιον του Ιωάνθαν
Άρκερ

Σεπτέμβριος 27. — Ένόμιζα ποτέ πλόν δεν θα συνέχιζα τό ήμερο-λόγιό μου εις τό μέλλον, έπειτα από τα συμβάντα και τας περιπετείας μου στήν αύριον του κόμητος. Δράκουλα, τού τερατού αυτού του βδελύρου και καταρμένου. Νά όμως που τό συν-χίζω σήμερα αναγκαζό-ενος εις τούτο από τών πραγμάτων.

Κι' εν πρώτοις είμαι έντελώς κα-λός, οι φόβοι μου έπέρασαν και αισθανομαι τόν έαυτό μου γεμάτον δια-θέσιν για δράσι και αυτοεπιθέσθην. Την μεταβολή αυτή την χρεωστώ στήν καθηγητή κ. β. ν. Έλδιγγ. Από της στιγμής που τόν έγνώρισα και μί-ληρα μαζί του ή ψυχή μου έγινε ισχυρά και τό πνεύμα μου διαυγές.

Όταν ή Μίνα μου είπε τό βράδυ που γύρισα σπίτι τί συνέβη με τόν κ. β. ν. Έλδιγγ, στήν αρχή έκαρδύθηκα. Όταν όμως την έπομένη συναντήθηκα μαζί του, όλοι οι τρόμοι και αι κρί-σεις αι νευρικοί έξηφανίσθησαν από πάνω μου.

Κι' αυτό συνέβη όχι γιατί ό κ. καθηγητής με καθυσάωσε σχετι-κάς με τό τρομερό αυτό ύποκείμενο που βυλόμεται στο Λονδίνο. Άντιθέτως μου μίλησε ειλικρινώς και με έπεισε άπολύτως περί

σκέδασι! Τι να γίνω με ένα τέ-τοιο άνδρα!

Είνε τρελλός, σ' έώ. Δεν μιλούσε την ίδια γλώσσα. Δεν συνεννοούμεθα και τώρα μένου-με ό ένας κοντά στήν άλλο και καταζόμαστε. Νοιώθω πως με μισεί, εγώ τόν συμπαθώ άκόμη, τόν συμπαθώ!

Και είμαστε παντρεμένοι, κα-ταδικασμένοι να ζήσουμε μαζί, ενώ μία άβυσσος, μ' χωρίζει... Τι κουραστικό, τι άπογορευτικό πάγμα! Για πάντα, για όλη τη ζωή! Είνε φρικτό!

Αλφόνδος Ντωντέ

των όσων είδα. Είχα για όλα αυτά την ύποψία μή πως ήσαν γεννήματα της νοσηράς φαντασίας μου. Ο κ. β. ν. Έλδιγγ όμως μου επερεβώσε τα πάντα. Το τερας αυτό, μου είπεν, υπάρχει!...

Μου έδωσαν έλπίδας, μ' ένίσχυσαν, με έκαμαν άλλον άνθρωπο.

Εν τέλει με παρεκάλεσε να του έλθέσω λεπτομερέστερον τό του ταξιδιού μου στήν Τρανουβαλίαν.

Κύριε καθηγητά, τού είπα, αι ένέργειαι σας αυτές απόβλέ-πουν τόν κόμητα;

Μάλιστα φίλε μου.

Αποβλέπετε στήν έξόντωσί του;

Μάλιστα!

Τότε είμαι όλος δικός σας. Σ' άνήκω—και μπορείτε να με δια-θέσετε όπως θέλετε.

Εδωκώστω, φίλε μου. Ο' άγωνισθήμεν όλοι μαζί ένάντιον του τέρατος αυτού και ή νίκη θα είνε με τό μέρος μας.

Ο κ. Έλδιγγ μου είπε κατόπιν καλακευτικά λόγια για την Μίνα. Την έχαρκτήρισεν ως ύπόδειγμα άφροσύμης και άγαθής συζύγου και μ' έμακάρισε γι' αυτό.

Όταν έπρόκειτο ν' άναχωρήσω τόν συνώλεσα μέχρι του σταθμού. Μπαίνοντας στο βαγόνι του μου είπε:

— Όταν σ' εγώ για να ρθώ στο Λονδίνο, να έλθετε άμέσως, παρνον-τας μαζί σας και την κ. Μίναν.

Θα τό κάμω προσθύμως, κ. Κα-θηγητά. Είχα διαβάσει την προηγου-μένη ήμεραν στήν «Εφημερίδα του Ουέστμινστερ» τά παράδοξα γεγονότα της έμφύλης της μυστηριώδους λευ-κοφορεμένης κυρίας και τα της άπα-γής παιδιών, ύποπτευόμενος δέ την άνά-μειν του κόμητος εις όλα αυτά είχα κρατήσει την εφημερίδα, για να την δώ-σω στήν κ. β. ν. Έλδιγγ, έφ' όσον έπρόκειτο να συναντηθώ μαζί του.

Στόν σταθμό, πριν φύγη τό τραίνο του παρέδωκα την εφημερίδα πράγματι, βέβαιος ότι θα την έδιαβαζε και θα εβγαλε σοφά συμπεράσματα.

Μόλις τό ματι του έπεσε στήν είδησι της εμφάνισως της λευκοφορεμένης κυρίας, τόν είδα να χλωμαί-ν, να τα-ρασσεται και τόν άκουσα να μου μου-ούρει.

Μάιν Γκότ! Μάιν Γκότ! (Θε- μου! Θε μου!) Τόσο σάννομαι! Τόσο σάννομαι! Είνε φρικτόν!

Είχε τόσο άποροφρηθή από τών σκέψεών του, ώστε δεν έτολμήσε να τόν άναγνώστω. Ούτε τόν έόχλησα τί άνοούσε με τά λόγια που έεστόμισε. Πάντως, εκάταλαβη πως κάποια νέα τραγωδία ήρχιζεν εξ αιτίας τ' ου καθη-γμένου εκείνου κόμητος.

Την στιγμήν αυτήν τό τραίνο εσφύ-ριζε ν' έξέλκησεν. Ο β. ν. Έλδιγγ έσπυρην άπότομα έξω από τό παράθυρο του βαγονίου του και μου έφώναξε: — Καίρετε! Αδελφάτη, στήν κ. Μίναν. Θα σ' εγώσω τό ταχύτερον. Ο άγων άρχίζει!...

Ήμερολόγιον του δόκτορος Σοταρό.

Σεπτέμβριος 28. — Είχα ήμερες να γράψω στο ήμερολόγιό μία λέξη. Συνέχισα όμως σήμερα, για να προσθέσω σ' αυτό ότι νεότερο υπάρχει.

Κι' εν πρώτοις ό Ρένριλντ είνε πειά ήττος. Φαίνεται βυθισμέ-νος σέ σκέψεις ήμέρα και νύχτα. Καμμία μανιακή έξαρσις.

Από τόν Άρθούλο, είχα γράψω. Μου γράφει, ότι ό φίλος μας Κουίνου Μόρρις είνε μαζί του. Αυτό είνε εύχάριστο γιατί θα τόν διασκεδάσει και θα τόν παρηγορή.

Δεν έβρω εν τούτοις γιατί έγω κάποια ανησυχία, σάν να πρόκει-ται να μ' εβγεί κάποια νέα συμφορά.

Χθές, είδα τόν β. ν. Έλδιγγ. Επήγαίνε στο Έξέτερ να έπισκε-φθή την κ. Μίναν Άρκερ, όπως μου είπε. Έφάνητο περίφορος και σκεπτικός.

Σήμερα, τέλος, τό πρωί τόν είδα να εισέρχαι στο γραφείο μου

κρατώντας στα χέρια ένα φύλλο της «Οδοιπορικής Γκαζέτας» — Διάβασε Σοφιστ, μου φώναξε, ασθμαίνων, διάβασε αυτήν εκεί την ετήσιον και πές μου τι φρονείς για όλα αυτά...

Εδιάβασα την ετήσιον που μου υπέδειξε, «Ανέφερε περί εξαφάνισης μικρών παιδιών στο Άμστερνταμ». Αρχικώς δεν έδωσα και τόση σημασία. Όταν όμως διάβασα παρακάτω την λεπτομέρεια ότι τα επανευρεθέντα παιδιά είχαν παράδοξα κεντημένα στο λαιμό έμεινα κατάπληκτος.

— Λοιπόν; με ρώτησαν ο Έλσιγγ.
— Τα ίδια συμπτώματα όπως και της Λουκίας! του είπα.
— Ναι! Άκριβως. Και τι νομίζεις συ πως συμβαίνει;
— Νομίζω πως ο δράστης θα είναι ο ίδιος που έθανάτωσε και την Λουκία. Άλλα πάλιν...

— Δυστάσεις; Έχεις αμφιβολίας;
— Είχα πράγματι κάποια αμφιβολία και ετοιμαζόμουν να του το πω. Όταν αντίκρουσα όμως την αίσθησιν μου την, έννοησα ότι, κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε και έψυχόν μου.

— Καθηγητά μου, δεν ξέρω τι να πω. Πάει να σάλεψη ο νους του ανθρώπου μ' όλα αυτά τα μυστήρια. Πέστε μου επί τέλους, τι συμβαίνει; Φαίνεται με...

— Θέλεις να σε διαφωτίσω; Δεν έγγόησες ακόμα τίποτε; Ξέρε; ψου τη Λουκία. Από τι απέθανε; Δεν υποψιάστηκες λοιπόν τίποτε;
— Από τι απέθανε η Λουκία; Από την εξάντλησιν φυσικά, λόγω άπολειας του αίματός της.

— Και πως έχανε το αίμα της;
— Έκούνησα το κεφάλι μου, μη γνωρίζον τι ν' απαντήσω. Τότε ο Βάν Έλσιγγ έπληρώσε κοντά μου και μου είπε με χαμηλή φωνή:

— Δεν υποψιάστηκατε αλήθεια τίποτε; Δεν αντίληφθήκατε τίποτε; Τόσα μυστήρια δεν θα έκαμαν να φοβόσαστε; Έγώ όμως, φίλε μου Σοφιστ, υποψιάστηκα, έρευνήσα, έμαθα. Ναι, καλέ μου φίλε. Έρευνήσα και έμαθα. Ξεδόν κόσμο αυτόν, Σοφιστ, υπάρχουν πράγματα που τα βλέπουμε και πράγματα που δεν τα βλέπουμε. Υπάρχουν πολλά μυστήρια. Τι γνωρίζεις ο άνθρωπος περί όλων αυτών; Ξεδόν τίποτε. Άπολύτως τίποτε. Γιατί έζησαν ο Μαδονά-λας εννεακόσια έτη; Τι γίνεται ο άνθρωπος μετά θάνατον; Τι υπάρχει στο άπειρον; Τι είναι αυτός ο θάνατος; Γιατί η Λουκία απέθανε. Τι έγινε το αίμα της; Τι έγινε το αίμα το δικό της, τι έγινε το αίμα τεσσάρων ανθρώπων που της έρριξαν στις άρτηριές με τας μεταγγίσεις; Όλα αυτά τα μυστήρια δεν σε συγκινούν; Δεν σε τρομάζουν; Δεν σε παρασύρουν στην έρευνα, έσένα, τον έπιστήμονα; Πές μου τι είναι τα πνεύματα; Τι είναι τα προεξοπλητικά όνειρα; Γιατί έζησαν επί εκατοντάδας ετών εκείνη η άραχνη, την όποian ανέκαλυσαν στο κοδωνοστάσιο μίας Ισπανικής εκκλησίας; Τι νυκτερίδες είναι εκείνες του Παμπός που πίνουν την νύκτα το αίμα των ζώων; Και γιατί να υπάρχουν στάς νήσους των δυτικών θαλασσών άλλες νυκτερίδες που πίνουν το αίμα των ανθρώπων ενφ κοιμώμεναι και τους θανατώνουν; Λύσε μου όλες αυτές τας απορίες, Σοφιστ;

— Για όνομα του Θεού, Καθηγητά μου! έφώναξα άνατριχιάζοντας. Θέλετε να πείτε μήπως, ότι μια τέτοια νυκτερίδα ήησε και το αίμα της άτυχους Λουκίας; Δράσκετε τέτοιο τέρας στο Λονδίνο σήμερα, στον 19ον αιώνα; Έξηγηθήτε! Τρέμο δολοφόρος, όπως βλέπετε.

Μου επέβαλε να σιωπήσω με μιά του χειρονομία και συνέχισε: — Μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί μερικά ζώα ζουν επί εκατονταετηρίδας και άλλα όχι; Μπορείς να μου πής γιατί ο παπαγάλος δεν πεθαίνει ποτέ εκτός εάν του συμβή κανένα δυστύχημα; Μπορείς να μου πής πως έζησαν επί χιλιάδας ετών οι φρόνοι οι έορεθέντες ένδοξοι μέγα σε βράχους; Μπορείς να μου πής πόθεν προήλθεν ο θρόνος, ότι μερικοί άνθρωποι δεν πεθαίνουν ποτέ ή ζουν διπλήν ζωή ή ξανόχρονται στον κόσμο; Μπορείς να μου εξηγήσεις πως άφου ένταφιάζεται ο Ίνδος Φακίρης εύδοκείται ζωντανός όταν τον ξεθάβουν μετά καιρόν, μετά μήνας;

Τα είχα χάσει πλέον κυριολεκτικώς, είχα ζαλισθεί, είχα πάθει σκοτοδίνη. Όλα αυτά τα μυστήρια για την ανθρωπότητα, μ' έκαμαν να βουβαθώ. Επί τέλους τον έκτενσα να παύση να με βασανίζει, τον έκτενσα να μου εξηγηθώ:

— Καθηγητά μου, έλεος! Είμαι ένας όπλος μαθητής απέναντί σας. Η σοφία σας δεν έχει όρια. Προς Θεού διαφώτιστε με, μη μ' αφήνετε σε τέσον σκοτός.

— Να σε διαφωτίσω; Και θα πιστέψης;
— Θα πιστέψω σ' ότι μου πηγε.
— Θα πιστέψης σε πράγματα άπίστευτα; Θα πιστέψης σε πράγματα που φέρουν λίγγον; Άμφιβάλλω, Σοφιστ.

— Καθηγητά μου, φλέγομαι από άνημπονησίαν. Μιλήστε σάς έκτενσα. Θα πιστέψω τυφλώς σ' ότι μου πητε, σ' ότι μου άποκαλύψετε.

(Άκολουθεί)

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

Του Ναπολέοντος Λαπαθιώτη

ΤΥΨΕΙΣ

Μου είχες χαρίσει κάποιον δαχτυλίδι—το θυμάσαι; Ήταν σφιγμένο σ' α φείδι, και μάλιστα παρ'ότι είναι φείδι, έν' άρκετά μεγάλο χρυσό φείδι, και είχε στο πλάι γιά μάτι, ένα ζαφείρι.

Έ'ε λοιπόν, ξέρεις τι άπόγινε το δαχτυλίδι εκείνο;
— Άκου τη θλιβερή την ιστορία του:

Κάποια βραδιά που είχα παραδοθή, σε νέες και νέες παρ'ελλες άγάπες, ξεροζώσα άσυλλογιστά το γαλανό ζαφείρι, και έδωσα τ'όσοσα δε θυμάμαι πού, γιά να το κάνουμε και γω δεν ξέρω τί, να το φορέσουν ή να το πετάξουν...

Κι ύστερα πήγα σπίτι μου, να κοιμηθώ.
Και το ίδιο βράδι, ξυπνάω με το φείδι—και μίλησε στην καρδιά μου.

Δεν ξέρω πως, βρήκε το δρόμο της καρδιάς μου: είναι τυφή, δε βλέπει γιά να βγει.

ΑΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Ένα λουλούδι άγαπούσε ένα πουλάκι.
Τούτλεγε συχνά:
— Πάρε με μαζί σου: σ' άγαπώ! Πήρε μαζί σου στο διάστημα

Ο ήλιος έκει θα λάμψει πιά ζεστός, ο άέρας θα φυσάει πιά δυνατός: έστω: έκει ποτέ να μη νυχτώνει. Πάρε με μαζί σου: σ' άγαπώ.

Και το πουλάκι του άπαντούσε πάντα:
— Εγώ άγαπώ τρελλά κάποιο χρυσόψαρο, που βρόσκειται σ' α βράδι της θαλάσσης. Ποτέ δε βγαίνει να χερσεί τον ήλιο: δεν τρέχει παρ'α μονάχα μια φορά,—κι αυτή η φορά μου φθάνει γιά να έλπιζω, να ζω, να καλντίζω, και να πετώ...

ΤΑ ΡΟΔΑ

Αυτά τα δύο ρόδα που έχω στο ποτήρι, έχουν κι' αυτά τη βεβή ιστορία τους.

Μη χαμογελάτε: άμα σάς εξηγήσω το γιατί, δε θα μπορείτε να χαμογελάτε...

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

Τ' άσθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είναι οι ψυχές των χαμογελάτων.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΟΛΥΝΤΩΡ

Ο νονός του τού είχε δώσει ένα άχαρο όνομα: Πολυντώρα. Έβλεπε οι φίλοι του έκριναν ότι το όνομα αυτό ήταν γελοιοδύνατο και το μεταβάλαμε εις Κολυντώρα, άπειρώς προτιμότερο και έντελώς πρωτότυπο.

Ο Κολυντώρα έμεινε εύχαριστήμενος και το φέρεται πια σ' α άνακτιριού του.

Έχω ιδεί πολλούς περιέργους τύπους στη ζωή μου, ποτέ όμως δεν είδα πρωτοτυπότερο τύπο από τον φίλο μου Κολυντώρα. Κάθε φορά που τον άντικρύζω ή καρδιά μου τρέμει από εύχαρίστησι και εδδυσμία.

Ποτέ δεν πλήττω μαζί του.

Χθές μου άνήγγειλαν την έπισκεψή του. Είχα πολύ καιρό να τον ιδώ και τον υποδέχθηκα με ένθουσιασμό.

— Κύτταξε με καλή, μου είπε, δεν με βρόσκεις άλλαγήμενο; Παρετήρησα την φάτσα του. Ίδια και άπαράλλακτη.

— Δεν είσαι ψυχολόγος, μου είπε. Παντρεύθηκα!

— Ά μπά!

— Ναι, φίλε μου. Είμαι παντρεμένος πρό μιάς έβδομάδος...

Μετά 20 χρόνια θ' άπολαύσω την ευτυχία του γάμου μου αυτό.

— Μετά 20 χρόνια;
— Είκοσι χρόνια, ναι!

— Είκοσι χρόνια; Είσαι τρελλός; Τι θα σου συμβή μετά 20 χρόνια;

— Θα εύτυχίσω! Δεν καταλαβαίνεις έσύ!

— Με νομίζεις τόσο κοντό;

— Όχι, άλλα εινε περιπλοκή ιστορία!

Ο Κολυντώρα έξωπλησε στο σημείον αυτό και έπηρε όρος μεγαλοπρεπές. Έγώ έμεινα άπορροισμένος να προβώ και μέχρι έγκληματος, γιά να μάθω αυτό το αινιγμα...

— Λοιπόν; τού είπα ψυχρώς, με προσποιημένη άδιαφορία, είσαι παντρεμένος;...

— Μάλιστα!

— Εινε όμορφη;

— Εινε γελαία.

— Πλουσία;

— Άπένητα!

— Τότε γιατί την πήρες;

— Δεν μπορώ να σου εξηγήσω.

Είδε όμως τα έκτεντικά μάτια μου και με λυπήθηκε. Έξωπλησε στην πολυθρόνα, άναψε ένα τσιγάρο και μου διηγήθηκε την περιπλοκή ιστορία του γάμου σου:

— Θαύασα την άρρώσκειά, που μου έστειλεν ο Παντοδύναμος τον τελευταίο Άπριλ; Άφησα το Παρίσι λοιπόν και έζηγα στην Προβίλ, να περάσω ένα μήνα κοντά στη θαλάσσια. Την έποχη αυτή εινε μεγάλη φθίμια εκεί. Ένοίκιασα ένα δολοκλήρο σπίτι και έγκαταστάθηκα κοντά στο δρόμον του Όνφλέρ. Ένα περιεργότατο σπήτι, φίλε μου! Φαντάσου ότι έμιαζε με φλωρεντινό παλατάκι και το πήρα γιά ένα κομμάτι ψωμί... Καθημερινώς έκαμαν δυο λουτρά κι έκαμα διάφορες έκδρομες εις τα περίχωρα.

Μία Κυριακή—ω, αυτή ή άλησημένη Κυριακή—είχα πάει στο Όλμπκ, ένα μικρό χαριτωμένο λιμάνι, όταν άκουσα εκεί κοντά τους άρμονικούς ήχους μιάς μουσικής μπάντας.

Γύρω γύρω από τη μπάντα ήσαν οι εύτυχεις κάτοικοι του Όλμπκ, οι όποιοι άκουγαν με θρησκευτικόν θαυμασμόν τας μελωδίας του τελευταίου φρέζ—φρέζ.

Μετάς αυτών... Άλλά στίσσω! Πιστεύεις εις τον κεραυνοβόλο έρωτα; Όχι; Τότε είσαι ένα κτήνος!

Όχι έγω δεν έπίστευα στον έρωτα που έρχεται σάν κεραυνός, άλλα τώρα πιστεύω. Είμαι σάν ένα κτήνος που δέχεται κανείς στο κεφάλι, τάσι και έπληκνεται ο πόθος στο στομάχι και την καρδιά. Τι περίεργο πράγμα εινε ο κεραυνοβόλος έρως, φίλε μου!

Μετάς των κυριών του Όλμπκ, όπως σου είπα, είδα μία ύψηλή γυναίκα μελοχοινή. Θά ήσαν σαφηνία, άλλα θαύμα έμορφιάς. Μόλις την είδα κατάλαβα πως την είχα πάει. Άγαπούνα αυτή η γυναίκα και έννοιωσα ότι θα την άγαπά αιώνας...

Εροδίδε με. Εν τούτοις έτσι εινε.

Είχε μαζί της την κόρη της, μία δεσποινίδα είκοσι έτών, άσχημη, άδύνατη και άγαμητη.

Την έκομην έγκατέλειπα το φλωρεντινό παλάτι μου και έγκατεστάθηκα εις το Όλμπκ. Όπως έμαθα εκεί, ή λεγόμενη ήταν ή γυναίκα του Διευθυντού των Τελονεύων, ενός γέροντος παρά- γενο, που έπαιζε μπιζέκι απ' το πρωί ως το βράδυ.

Έγώ, που δεν έπιασα ποτέ χαρτί στη ζωή

μου, άποφάσισα να μάθω το άχαρο αυτό παιγνίδι γιά να προσεγγίσω το είδωλό μου.

«Ω, αυτές ή βρωδείες που πέρασα στο καφενετό, ή πληκτικές αυτές βρωδείες, που πέρασα με τον γέρο παράγενο, ο όποιος με έπιλοφορούσε με την λέξη «βλάκα» όράκις ήμουν άφηρημένος!

Έρευνα κάθε βράδυ από κεί με πονοκέφαλο!

Επί τέλους ύστερα από είκοσι ήμέρες μπιζικοπαζιάς, ή θυσιές μου άνταμειφθήκαν. Ο γέρο-παράγενος με προσκάλεσε σ' γέμια.

Χαριτωμένη ή γυναίκα του! Με δέχτηκε με μεγάλη ευγένεια και στην καρδιά μου άναψε με περισσότερη δύναμη ή πυρκαϊά. Άρχισα να της κάνω κόρτε, άλλα τίποτε! Η γυναίκα που άγαπούσα ήταν πιστή στο γέρο παράγενο.

Ένα βράδυ—τι άλησημένητο βράδυ—έμιασε στο σαλόνι. Τό είδωλό μου μου έδειχνε ένα λείκωμα με οίκογενειακές φωτογραφίες λέγοντας: «Ο έξαδελφός μου Δείνα, ή θεία μου Τάδε, ή νύφη του άνδρός μου, ή γιαγιά μου...»

Έξαφνα πρόβαλε ή φωτογραφία μιάς κόρης ως 20 έτών άσχημοτάτης, φοκαλέας, άκοκροστικής.

— Την γνωρίζετε αυτή; με ρώτησε το ένδαλμό μου.

— Ναι, είπα, εινε ή δις Κλαίρη, ή κόρη σας.

Ήταν πράγματι ή ίδια, άπαράλλακτη ή Κλαίρη. Τό ένδαλμό μου έσκαψε τότε τα γέλια.

— Έπέσαστε έξω, μου είπε. Δεν ειναι ή Κλαίρη, είμαι έγώ...

— Σεις!!!

— Ναι, έγω πρό 20 έτών.

Έμεινα κόκαλο. Μου διηγήθηκε τότε πως σ' α νειάτα της είναν άπαράλλακτη με την Κλαίρη τη κόρη της. Πως αυτή ή όμορφη και χαριτωμένη γυναίκα, με τα θεία λακάκια που είχε στα μάγουλά της ήταν σ' α είκοσι χρόνια ένα κορίτσι άδύνατο και άχαρο;

Τότε, φίλε μου, μου ήλθε μιά ιδέα που πλημύρησε την ψυχή μου με άφάνταστη χαρά.

«Κρατούσα σ' α χέρια μου την ευτυχία! Άφου ή μητέρα έμιαζε τόσο με την κόρη της, όταν ήταν νέα, έσκέφθηκα ότι και ή κόρη θα έμιαζε της μητέρας της όταν θάφθανε σ' α σαρόντια. Και χωρίς να χάσω καιρό ζητησα την Κλαίρη σ' α γάμο. Γιατί όχι; Τώρα εινε είκοσι έτών. Εινε άσχημη βέβαια.

Υστερα από είκοσι χρόνια όμως θα εινε όραία, άπαράλλακτη με την εξαίσιον μητέρα της, που την έρωτεύθηκα με το πρώτο... Θά περιέμεναν λοιπόν... Είκοσι χρόνια είν' αυτά θα περάσουν...

Και ο Κολυντώρα, ένθουσιασμένος με την ιδέα του αυτή, προσέθεσε:

— Δεν μπορείς να πής πως είμαι κοντός; Είμαι κοντός;
— Όχι πιστεύω μου...

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΣΑΝ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ο κίρκος ο άπείραντος, σκοτεινισμένος, θλιβερός, σάν κοιλιά του κλαυθμού κι' επάνω του μύθο σύννεφα, που σ' α κάθε σφίξιμό τους άπλώνουν βρόμους πόντων άνοιχτων κι' άμείνων, ποταμούς, ύπεροχθια μουγκρητά γινώσκων τούχων μπλεχτή σ' α άπείραντο μάχη και ζήλον τα κομμάτια τους σ' α κάθε άπορροιστικό τους σφίγ- ταγγαλισμό να σφραγγίσουν το χωμά τους στη γη.

Τό ξεροβόρι παράσκει στη μανιασμένη διάβη του της χοντράς στάλες της βροχής κόνοντας της ν' άφίουν άφροντας στη μάχη της νύχτας, μονότονον άχό που μοιάζει σάν τσο σ' α γοιό τρελόνι του κεραυνού.

Μιά γυναίκα μαυροφρομένη, κεροφρομένη, ξεμαλκισμένη, τρέχει σάν κίρκος των άπείραντων.

—Τη βλέπεις; Έχει σηκώσει τα χέρια ως το φως, αλλοιωμένο από τρόμο πρόσωπό της γιά να τ' α φύλαξη απ' τάνεμποροχί που τ' α μαστιγώνει.

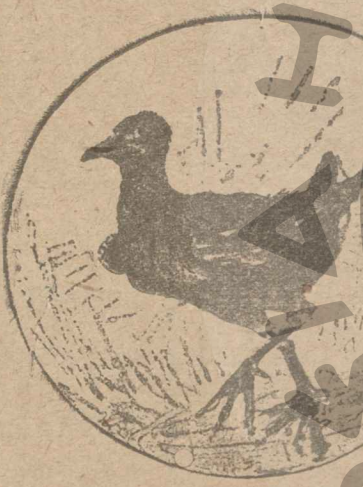
Εινε μουσική μέσ στο κόκαλο κι' ο δο-μητικός άγέρας της σηκώνει τα φουστάκια και κάνει νάνεμύθους τρελλά τα ξεπλεκα μαλλιά της.

Τρέχει άδυσκοπα χωρίς να βλέπει που πάει, σκοτεινισμένη, σάν κάθε της βήμα κι' άλλαζει διεύθυνση, σ' α κάθε κεραυνοβρόντηγμα σάν αέριον αέριον... γιαντ' ναι τρελλή ή δυστυχημένη!

Τη λυπάσαι, σκληρή άσχημή μου;

...Εινε ή σκέψη μου!

Κώστας Δημόπουλος

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΕΙΑΔΟΣ

Στους διαφόρους λαούς της αρχαιότητας, και πρό πάντων στην Ανατολή, η γενειάς εξετιμάτο πολύ και όλοι προσπαθούσαν να τρέφουν άφθονα γένεια. Μονάχα οι Αιγύπτιοι τα έκοβαν, αφήνοντας μία μικρή σφήνα στον πόνο. Στους Έβραίους ήτο απαγορευμένο διά νόμου να κόβουν τα γένεια τους και οι Έλληνες μέχρι της εποχής του Μεγάλου Αλεξάνδρου θεωρούσαν ως κόσημα και τιμή την μεγάλη γενειάδα και μόνο εις ένδειξιν πένθους την έκοβαν.

Ο Κικέρων λέει ότι επί 400 ολόκληρα έτη οι κουρείς ήσαν άγνωστοί στη Ρώμη και μόλις το 300 π.χ. ο Μ. Πικίνιος Μένας έφερε άπ' τη Σικελία τον πρώτο κουρέα. Από τότε έγινε μόδα να κοβουν όλοι στη Ρώμη τα γένεια τους και γι' αυτό όλες οι εικόνες και τ' αγάλματα των Ρωμαίων πένητων τους παριστάνουν ξυρισμένους. Μόνον όσους είχαν πένθος έμεναν άξυριστοί. Η ήμερα κατά την όποια ο νεαρός Ρωμαίος (ώς επί το πλείστον κατά το 27ον έτος της ηλικίας του) θα ξυριζότανε για πρώτη φορά εΐταν γι' αυτόν ήμερα γιορτής και τ' άποκοπόμενα γένεια τ' άφιέρωνε σ' ένα Θεό. Πρώτος ο αυτοκράτωρ Αδριανός άφησε πάλι τη γενειάδα του για να κρύβη τη έλξη που του άσχημιζαν το πρόσωπο. Το παράδειγμα όμως του αυτοκράτορος άρχισαν και πολλοί άλλοι να το μιμνήσκονται ούτως ώστε σε λίγο έγινε πάλι της μόδας να τρέφουν γένεια στη Ρώμη. Πρό πάντων μάλιστα οι στρατιώτες έτρεφαν έξαιρετικώς μεγάλα γένεια, σε μερικές δε επαρχίες της αυτοκρατορίας οι στρατιώτες έθεωρούσαν τη γενειάδα προνόμιο των νικητών και την άπηγόρευαν στους ήττημένους.

Στους Άρχαίους Γερμανούς, στους Βισιγόθους και στους Βουγγογόνους το κόψιμο της γενειάδας ήτο σημείο άτιμίας και άνελευθερίας. Από τα μακριά γένεια έλαβαν και τόνονι τους οι Λογγοβάρδοι—Μακροπόνοτες.

Στο μεσαίωνα πολλές μόδες έπεκράτησαν σχετικώς με τα γένεια. Κι άλλοτε έφωρ ολόκληρη γενειάδα, άλλοτε ύπογένειο χωρίς μουστάκι, άλλοτε ύπογένειο με μουστάκι κι άλλοτε μόνο μουστάκι. Από το δωδέκατο ο μένος αιώνα έπεκράτησε ή μόδα του όλοτελούς κομίσματος της γενειάδας και μόνον στην Ανατολή έθεωρείτο άκόμια ως κόσμημα του άνδρος. Έκ τούτου μάλιστα έγεννήθησαν και διάφορες έριδες μεταξύ της καθολικής και της ορθόδοξης εκκλησίας. Οι ορθόδοξοι έρεϊς ύπερηκόπιζαν τη γενειάδα και παρ φρονούντων τους ξυρισμένους έρεϊς των Λατίνων.

Κατά τα τέλη του μεσαίωνα άρχισαν πάλι στη δύση να τρέφουν γένεια οι βυσίτες, οι φουδαίκοι, οι ιππότες, οι ποιητές και οι καλλιτέχναι. Περιήρμη εΐνε το ύπογένειο του Έρρίκου του τέτατου, ές ου και ή μόδα του ξυρισματος «Henri quatre».

Όταν όμως μετά τον θάνατο του Έρρίκου άνέβηκε στο θρόνο ο έννεατης Λουδοβίκος ΧΙΙΙ, όλοι οι Γάλλοι εύγενείς και οι υβικοί άρχισαν και πάλιν να ξυρίζονται χάριν του άγενείου βυσίτους και μόνο στα μάγουλα και στο κάτω χείλος άφηναν λίγες τρίχες ές ου και ή μόδα «Belle Royale». Η μόδα αυτή έπεκράτησε πολύ και μόνο μετά την πτώση του Ναπολέοντος άρχισαν να ξαναφαίνονται πάλι τα γένεια.

Ο Μέγας Πέτρος της Ρωσίας έφορολογούσε τός γενειάδας για να εκπολιτίση και έξωτερικώς τούς Ρώσους. Μα και πρό έπταετίας άκόμια οι Ρώσοι χωρικοί έτρεφαν πατριωτικής γενειάδας. Μόνο που δεν ξέρομε άν τις έκοψαν οι Μπολσεβίκοι.

Επί Ναπολέοντος του ΙΙΙ το μικρό ύπογένειο έγινε και πάλι της μόδας στη Γαλλία, αλλά δεν όνομάζετο πια ούτε «Henri Quatre» ούτε «royale» αλλά «impériale».

Πρό 70 έτών στο Κιρχενσεν της Γερμανίας οι στρατιωτικοί ύπεχρεούτο να τρέφουν γενειάδας εις σχήμα W, διότι ο αυτοκράτωρ όνομάζετο Wilhelm (Γουλιέλμος).

Ο Κυνονόγων

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Βιομηχανία

Καταπληκτική εΐνε ή παραγωγή των βιομηχανικών έργων στην Βιρμινχάμ της Άγγλίας. Τα έργαστάσια αυτά κατασκευάζουν μέσα σε μία βδομάδα 16 εκατομμύρια πένες, 500 εκατομμύρια κουμπιά, 10 εκατομ. κουμπιά, 40.000 σιδερένια κρεβάτια, 100.000 ματογυάλια, 200 εκατομμύρια καρφοβελόνες, 6436 χιλιόμετρα σιδερένιο και χαλύβδινο σύρμα. Το κατασκευάζομενον έντός ενός έτους, στο Βιρμινχάμ σύρμα θα έφτανε να συνδέση τη γη με τη σεληνη.

Τό φίλημα

Ποιός θα πιστέψη ότι ύπήρχε πρό δεκάδων έτών λαός άπορριζόμενος από τετρακόσια εκατομμύρια ό όποιοι άγνοούσε τό φίλημα; Και όμως τό άγνοούσαν οι Κινέζοι. Κάποιος μανδάρινος έπισκεφθείς την Εθιωπνη, έγραψε μεταξύ άλλων, στην περιγραφή του ταξιδιού του και τα έξης: «Στους Εθιοπιάους ή εκδήλωση της αγάπης γίνεται με τό φίλημα». Επίσης στους Έσκιμους ή φίλημα εΐνε έντελώς άγνωστον. Ότι εκδήλώνουμε έμεις με τό φίλημα, έκείνοι τό εκδηλώνουν τριβώντας τις μύτες τους.

Ακαδημία Σιωπηλών.

Στο Άσμεδναγιά, την έδρα του μεγάλου Μογγόλου, ύπήρχε κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα μία ακαδημία των σιωπηλών. Σ' αυτήν ήθελε να γίνη μέλος και ό γιος του μεγάλου Μογγόλου Αουρεγγ Ζεΐρ. Άλλά ό άρχιμδς των μελών της ακαδημίας, άναγκάμενος σε έκατό, ήτο συμπληρωμένος.

Τότε ο Μελίν Σιλέχ, ο διδάσκαλος και πρόεδρος της Ακαδημίας έλεον να του εκφράση τη λύπη της ακαδημίας που δεν μπορούσε να τον δεχθή ως μέλος. Έλαβε ένα ποτήρι νερό και τό γέμισε ως άκρον, ύποσών έτσι ότι ή ακαδημία ήτο συμπληρωμένη. Τότε ο Αουρεγγ-Ζεΐρ, έμφανισμαζόμενος ν' άποσυρθή, έβλε άξαρνα στο πάτωμα ένα φύλλο ρόδου που τό πήρε και τό έβαλε με προσοχή στο νερό, χωρίς να ταράξη. Η αυτό ήθελε να δηλώση ότι ή Ακαδημία δε θα πάθαινε τίποτε με ένα μέλος παραπάνω. Χάρις δε στην έξυπνη αυτή απάντηση ή ακαδημία μετετέλεσε κατ' τον έδεχθη μέλος της.

Ο πρόεδρος θέλων τότε να εκφράση της ευχαριστίας του έγραψε στο μανουσκήλιο τον αριθμό 100 και πρό αυτού έβαλε ένα μηδενικό ως έξης: 0100 δηλαδή τούτου ότι ή ακαδημία δεν θα έχη ούτε περισσότερα, ούτε λιγότερα μέλη διά της έγγραφής του ως μέλους. Ανεύς όμως άπάντησε ένυπόστατα ο Μελίν Σιλέχ μεταθέσας τό μηδενικό από την άκρη στο τέλος του αριθμού 100, ούτως ώστε προέκυψε ο αριθμός 1000. Τούτο έσημαίνε ότι, χάρις στην έγγραφη του πρόκλησης, ή Ακαδημία στο έξης θα είχε δεκαπλασίαν αξίαν.

Τό μεγαλύτερο άγαλμα

Στο Σιάμ ύπάρχει έν άγαλμα του κοιμώμενου Βούδα, τό όποιο θεωρείται ως τό μεγαλύτερο άγαλμα ολόκληρου του κόσμου. Το άγαλμα αυτό βρίσκεται σ' έναν παλιό ναό της πόλεως Πισαφουά. Εξυπόστατα ο Μελίν Σιλέχ μεταθέσας τό μηδενικό από την άκρη στο τέλος του αριθμού 100, ούτως ώστε προέκυψε ο αριθμός 1000. Τούτο έσημαίνε ότι, χάρις στην έγγραφη του πρόκλησης, ή Ακαδημία στο έξης θα είχε δεκαπλασίαν αξίαν.

Τό Καλιμάνταρο έρος

Είς τό μεγαλύτερον όρος της Άφρικής, στο Κιλιμάνταρο, ύψους 6.000 μ., άνερχόμενος κανείς μπορεί να συναντήση τός μορσάσις και την βλάστηση όλων των ζωνών της γης. Κάτω με τους πρόποδας συναντά φοίνικας λουρομένους σκόναστικότερον ήλιον φώς της τροπικής ζώνης, παραπάνω δάση όρνιθων με τα δάση της ήρατικής ζώνης, παραπάνω άκόμη τη χλωρίδα και την πανίδα της Άλπεων και τέλος στην κορυφή τη νεκρή και άψυχο ζωή της τεργυμένης ζώνης.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Της Νινών νετέ Λαγκλν πρός τόν Μαρκίδιον Βιλαρδν

Δέν είμαι καθόλου ευχαριστημένη από σάς, τό ξέρετε; Έτοιμάστε χθές να με ύποπτευήτε. Έδειξατε τη ζήλια σας και τήσαν σκανδαλώδη. Μη νομίζετε πως θα με κατακτήσετε με αυτό τον τρόπο. Μισώ τα σκαδαλα και θέλω την έλευθερία μου. Σας θέλετε να μου την όφαιρέσετε. Δέν μπορώ να έννοισω τον τρόπο, με τον όποιον σκέπτεσθε. Είνε τρέλλα να θέλη να περιορίση κανείς μία φιλάρεσκη γυναίκα. Γιατί όμολογώ ότι είμαι φιλάρεσκη και δεν μπορώ ν' αλλάξω, ότι και άν ήθελε, ότι και άν κάμετε. Η Νινών δέν έννοηθις να ψεύδεσαι ούτε και να κρύβεσαι από κανέναν. Πρέπει να τό έννοησете αυτό καλά, και να παύσητε να με παρακολουθήτε. Αν εξακολουθήση αυτή ή τυραννία θα χωριστώ για πάντα από σάς. Θα φύγω για λίγον καιρό από τό Παρίσι για να σας άλλάξω από κάθε άνισχυρία και χτυποκάρδι.

Έχετε να είστε λογικώτερος και μην άκούτε όλα τα ψέμματα που σάς λέγε μια μένα. Άλλοιώς θα άναγκαστώ να άπομακρυνθώ, ως δυν γίνεται λογικώτερος.

Νινών

Τού κόμης νε Έδξ πρός τήν βασιλίδεαν Έλισαβέτε

Όχι, βασιλίσσα μου ή μοι ζήτς ν' άπομακρυνθώ! Μη μου ζήτς πράγματα άδύνατα! Προτιμώ να ζήσω στη φυλακή, χωρίς την λαμπή του ήλιου, και να έλπίσω να σε άντικρύσω μία στιγμή πάλι, μέσα σ' όλη την αγγλή της δόξας σου και της όμορφιάς σου, παρά να βασίλευω εγώ ο ίδιος εις άλλες μακρινές χώρες... Μου προσφέρει την άρχηγία του Στρατού, και μου δίνει την πιθανότητα να γίνω και έγω μία μέρα ένας δυνατός της γης... Τίποτε δεν θέλω, ούτε τιμές, ούτε δόξες, ούτε μεγαλεία... Θέλω να ζώ με μία γυναίκα της γης, έκει που ζής εσύ και αναπνέεις... Έκει εΐνε για μένα ό ήλιος και ή ζωή και ή δόξα και τό πλούτη... Τό μενίσμα σου με φανίζει και τα δύο γαλάνα μάτια σου εΐνε ο ούρανος μου και τα άστρα σου. Πρός Θεού, άφησε με να ζώ κοντά σου, έστω και άν δεν έχω την παρρημική έλπίδα να μ' αγαπήσης... Ο σεβασμός μου θα εΐνε πάντα ό ίδιος, και ποτέ δεν θ' άκούσης από τη χείλη μου μία λέξη πολυμηρότερης... Σου τό δακρύζω εις την τιμήν μου και την άτιμη λαμπία μου.

Δικός σου μέχρι θανάτου
Έδξ]

Της βασιλίδεαν Έλισαβέτε πρός τόν κόμητα νε Έδξ

Κόμη, είστε τρελλός! Άγνοείτε λοιπόν ότι δέν είμαι μόνο βασιλίσσα σας, αλλά μία άδύνατη γυναίκα, που κινδυνεύει τη ζωή της για σάς; Ίστε πόσο κακός εΐνε ο κόσμος, ιδίως για ό σους στεκουν ύψηλα. Η στάσις σας άπέναντί μου προκαλεί οχόλια. Πρός Θεού, σεβασθήτε την θέη μου ως βασιλίσσας και ως άσθενογής πλάσματος. Η αυλή σχολιάζει ειρωνικά τας παρατηρήσεις σας, τούς άναστεναγμούς σας και τα πικρία βλέμματα που μου ρίχνετε. Αν έπιμένετε να άναγκασθώ να εξαφανισθώ από την κοσμική ζωή και δεν θα έχετε την ευκαιρία να με έβείτε. Και πάλι σας ίκετεύω να συγκαταστήτε την αγάπη σας, άν μ' αγαπάτε άλληθρα.

Έλισαβέτε

Τού Ναπολέοντος πρός τήν Μαριάν

Βασιλίσσα

Βαροβρία 16 Ιανουαρίου 1807

Γλυκα μου φίλη, έλαβα τό γράμμα σου. Άπαιθια πολύ για όσα μου λές. Γιατί αυτή ή απίστεια! Γιατί οι λύπες και τα δάκρυα; Δεν βιάσαι να παρηγορία στην έλπίδα;

Σε λίγες μέρες θα σε ξαναδώ. Μην έχεις καμμία άμφιβολία για τό αισθηματά μου. Αν θέλεις να σ' αγαπήσω άκόμη περισσότερος δείξε πραγματική μου δύναμη ψυχής! Με έστειλίζει ή σκέψις ότι ή γυναίκα που άγαπά διαστεί για την τιμή μου και τρέμει για τη ζωή μου.

Χαίρε, φίλη μου. Σ' αγαπώ και έπιδιώκω να σε άισθάσω ή σση και εύτυχισμένη. Ναπολέων

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΚΡΥΨΕΤΑΙ

Τό βραχιόλι σου κεντάζω
τά μου έρχεται σάν τρέλλα,
φθάνει πια να σ' εχω—
σκέπασε και ν' άμαρτιά,
με την άσπρη σου δαντέλλα.

Την έλπίσα σου που είμαι
μαύρη σάν τό άστρακάκι
σκέπασε την κι αυτή,
γιατ' έχει κάτι τι
που πολύ κακό μου κάνει.

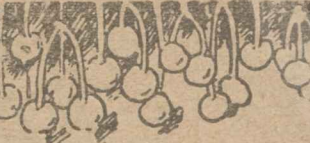
Τό λακάκι του λαϊμού σου
ψυχικό θέν να μου γίνη
άν τό κρύψης Μαργαρώ
να τό βλέπω δεν μπορώ
σάν διαμάντι φως να χύνη

Και ή ράφτρα σου ή ακύλλα
τά βγλε κι αυτή με μένα
γιατί όλα τα καρδέ
που φορείς ζτά σουαρέ
τά χει μπόλικά κομμένα
της ώρας.

Τό όμολογώ, σάν βλέπω
τούς άρράτους σου τούς ώμους,
πως μεθω χωρίς κρασί
και ξεχνώ τόν Μουση
και τούς δέκα του τούς νόμους:

Μά με άν όλα σου τα κρύψης
μάλιστα, να θέληγιά σου,
μία σου λέξι μοναχή
μου πληγώνει την ψυχή,
με σκοτώνει μία ματιά σου.

Γουστάβος Λαφόν

Τού Ναπολέοντος πρός τήν Αυτοκράτειραν

Βαροβρία, 18 Ιανουαρίου.

Φοβούμαι ότι ο χωρισμός μας θα σε στενοχωρή ύπερβολικά... Δυστυχώς πρέπει να μείνω εδώ κάμποσο καιρό άκόμη. Απαίτώ να έχης περισσότερη ύπομονή. Μου λένε πως κλαίς διαρκώς. Τί άσχημο και άνυπόφορο πράγμα!

Τό γράμμα σου, της 7ης Ιανουαρίου, με στενοχώρησε πολύ. Απαίτώ να φανής αξία έμοι, Ίωσηφίνα. Πρόσεχε στην εμφάνισή σου και μη δίνης εις τούς περιέργους και τούς συκοφάντας την έντύπωση ότι σ' εγκαταλείπω.

Θέλω να είσαι ευχαριστημένη και να με περιμένης με γαλήνη. Εγώ είμαι πολύ καλά εις την ύγεια μου... Λοιπόν, πρόσχε καλά, άν εξακολουθήσης τα δάκρυα και τα παράπονα θα θυμώσω. Δέν μ' άρέσουν οι λιποψυχίες. Μία αυτοκράτειρα δεν πρέπει να μιιάζει με τις άλλες γυναίκες. Πρέπει να έχη καρδιά!

Ναπολέων

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πώς να προφυλάσσεσθε από τόν κεραυνόν

Να μη στέκεσθε κοντά στην καπνοδόχο. Τοποθέτησε μακράν σου κάθε άντικείμενον εκ μετάλλου. Αποφύγετε όσον δύνασαι την επαφή των τοίχων. Και πάτε, άν εΐνε δυνατόν, επάνω εις ύάλινον βόθρον, ή επί τμήματος μεταξωτού ή και βερνικωμένου ύφασματος.

Ημπορείς άκόμη να διπλώθης με μετάξινο ύφασμα. Αποφύγετε όσον δύνασαι τό ρεύμα του αέρος. Μην άνοίγης λοιπόν τα παράθυρα και τις θύρας την ώρα της καταιγίδος.

Επίσης άν βολέσεται εις τό ύπαίθριον μη καταφεύγης κάτω από μεγάλα δένδρα ή δένδρα μεμονωμένα. Όσα όντως μη καταφεύγης κάτωθεν κτιρίων. Να μη ύστασαι επί ύψηλν γηλόφου. Μήτε γοργά να περιπατήης, ούτε να κινήσης έλαττω.

Η Ύγιεινή των λουτρών

Πρίν εισέλθης εις τό λουτρόν, έχει τον στόμαχον κενόν.

Μη εισέρχεσαι εις τό λουτρόν μετά τό φαγητόν πρίν παρέρθουν τρεις ώραι.

Πρό του ψυχρού λουτρού δεν πρέπει να είσαι ιδιόκενος. Έχε θερμόν τό δέμα και για να τό καυρώσσης αυτό περιβάλλεται άρκατά, ή γυμνασίου ή τ' άλλων.

Προσπάθετε τό δέμα που μέν του θερμού λουτρού δροσισόν παρά θερμόν, πρό δε του ψυχρού λουτρού θάλαπρον παρά ψυχρόν.

Όταν εισέρχεσαι στο λουτρό μέχρι του λαιμού φροντίσε να βρέξης άμέσως τό κεφάλι σου με κρύο νερό.

Να έξέλθης άμέσως του ψυχρού λουτρού όταν αισθανθής όλην.

Είς πολύ θερμόν λουτρόν να μη μένης πλέον της ώρας.

Όταν έξέλθης του ψυχρού λουτρού, φρόντισε να σπογγισθής γρήγορα και καλά, να ντύθης γρήγορα και καποιν να περιπατήσης ή να πή; θερμόν ποτόν.

Όταν έξέλθης του θερμού λουτρού αναπαύσου λίγον, άναπαύμενος μετρώς, πτε δροσισόν ποτόν. Κατόπιν ντύσου γρήγορα και σφοδρως καλά την κεφαλήν σου.

Μην άγης πρό του λουτρού πρίν παρέρθης από τήν άσπρη σου.

Ευχαριστήσε τό σ' τέχες του μηνιαίου κριτικού και επιστημονικού περιοδικού «Διαφήνη», με έλεκτηήν ύλην. Περιέχει μελέτας και άρθρα των κ. κ. Κ. Βόνολη, Άννη Μιχαλοπούλου, Λαπαθιωτή, Κορδάτου, μεταφράσεις Σλέτερ, Σιστόβ, κλπ. Πωλείται εις τα βιβλιοπωλεία και τα κεντρικά περίπτερα.

Διαν προσεχώρ εις το "ΠΑΝΘΕΟΝ", θά προβληθῇ ἡ ταινία

"ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ,"

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο πληρεὲς ναυτικῶν περ. πετειῶν καὶ τροχικῶν νυκτικῶν

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΙ Η ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

ΔΙΔΛΙΑΝ ΓΚΥΣ

ἔργον κατὰ πολὺ ἀνώτερον τοῦ

ΤΥΦΩΝΟΣ.

ΜΕΤΑΛΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Γὰ τοὺς προτιθεμέ-
νους νὰ ἐ-ισκεφθοῦν
τὰς Γερμανικὰς
ἑ-θέσεις

Ἐχὼ τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς
γνώσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ,
ὅτι μετὰ εἰκοσιτετράμηνον συ-
νεχῇ φοιτήσιν εἰς τὴν ἐνταῦθα
Ἀνωτέραν Ὑφασματοβιομηχα-
νικὴν Σχολὴν καὶ τὴν ἐξάμη-
νον πρακτικὴν ἐργασίαν παρὰ
τοῖς ἐνταῦθα μεγαλειτέροις εἰ-
δικοῖς ἐργαστασίοις κατασκευῆς
σχετικῶν μηχανῶν, ὥς εἶναι
τὸ παγκοσμίου φήμης Saschiche
Maschinen Fabrik-Chemnitz
εἰδικτοποιηθεὶς εἰς τὴν καθ'
ἑλὴν γραμμὴν τοῦ ὑφασματο-
βιομηχανικοῦ κλάδου, εἰμαι εἰς
θέσιν νὰ συστήσω καλλιτέρας
καὶ πρακτικώτερας τοῦ νεωτά-
του συστήματος μηχανὸς ὑφαν-
τουργίας, νηματουργίας, πλε-
κτικῆς, βαφικῆς καὶ ἀπρετοῦ,
ἐκτὸς αὐτῶν δέ, ὥς ἐργασθεὶς
ἐν τῇ πρώτῃ ἐργαστασίᾳ καὶ
ἐπὶ ἀτμομηχανῶν ἀτμοῦ καὶ ὑ-
δατοτορμητικῶν λεβήτων, σι-
δηροδρομικῶν ἀτμομηχανῶν,
ἀτμοῦ, ἀεροσφυρῶν, σιδηρο-
πλαυστικῶν καὶ τορναδευτικῶν
μηχανῶν, μηχανῶν κατασκευῆς
ἐργαλείων, παντὸς εἶδους τοι-
ούτων ἐπιτεργασίας ξύλου (ξύ-
λουργικῶν), εἰς τὸν χειρισμὸν,
λειτουργίαν κλπ. κατέχω καλῶς.
Εἰμαι εἰς θέσιν ὁλοκλήρου,
ἐγκαταστάσεις τοιούτων ἐργο-
στασίων νὰ συστήσω καλῆς γερ-
μανικῆς κατασκευῆς.

Τοῦς ἐπιθυμοῦντας διὰ τῆς
ἐκθέσεως Λειψίας 1-8 Μαρ-
τίου νὰ ὁδηγήσω δίδων αὐτοῖς
πᾶσαν ἐξήγησιν ἐπὶ τῶν δια-
κατομνητικῶν τῶν ἐκτιθεμένων
γερμανικῶν προϊόντων, ὧν
γνώστης εἰμαι ἐκ τῆς δι' ἡμᾶς
φορὰν ἐπισκέψεώς μου τῆς ἐκ-
θέσεως καὶ ὥς διερμηνεὺς χοή-
σιμος νὰ φανῶ. Εἴτε οἱ τελε-
μαῖοι μῆνες τῆς ἐν Γερμανίᾳ
ἐκδρομῆς μου ἐπιστρέφων τὸν
κατ' ἄλλον οἶκαδε.

ὁδὸς, καὶ τὴν ἐνταῦθα, Κοι. Ἐλ-
Γουλ, δὲν θά σᾶς παρουσιασθῇ
ἐγκαίρως ἀγγελία λαμβο-

ΣΑΝΤΕΡΑΔ

ΖΗΤΕΙΤΕ
ΤΗΝ ΖΩΝΗΝ
"MAILLOT"

ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ
ΤΑ ΝΕΑ
ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΑ
ΕΜΙΟΤ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Παρελήφθη ἐκ Σχολῆς
πλουσιώτατη συλλογὴ
ματιῶν καὶ σαπούνων
τὰ ὅποια πλύνουν καὶ ῥα-
τὰ φορέματα χωρὶς βλάβης
ἐν ᾧ δὲν βλάψουν τὸς γύ-
νη τὰ δοχεῖα, οὐτε βλάπτει
το λεπτότονον ὄφρασμα.
ἡγγυημένη ἀμεταβλήτου
Πολοῦνται λιανικῶς
καὶ χονδρικῶς ὑπὸ τῇ
τιμωρῶν Γ. Ἀντὶ
Πανεπιστημίου 82.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥ-
ΤΣΗΣ, Ἱατρός Λαρυγγολογίας
Ἐπὶ δεκαεξασταῖαν ἔμπει-
ρὴν ἰδιαιτέρας κλινικῆς
ἐκτελέσας κ. Γεωργίου Φω-
λέστα κατ' ἐνστάσην
φασματῶν 15 Α. Ὁδὸς
π. μ. καὶ 4-6 μ. μ.

ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΟΥ
ΓΑΤΟΥ τὸ CREPE
Τὸ CREPE RUBBER
γνήσιον καουτσούκ, μὴ
ἐστὶ ἐκς ἀνταλίας. Ἐπὶ
σλαβίαν ἀντοχὴν καὶ
πετοιῶν, εἰς ἐλαφρο-
δροσώτερον. Ὡς ἐπὶ
ἀπλήρως θαντάς
VELCOURS CHEVREAU
LOURS καὶ πλοῦστα
Παριζιάνικον ἀγγιστὶ
ματιὰ σὴν βιτρίνα, καὶ
ΣΤΑΛΙΟΥ 85.

νοῦται ὅτι ὄψει.
Γράψατε ἢ καὶ ἐπὶ
ἐπὶ τῇ σελίδι με. Διαθέσι-
μας τὰς γερμανικὰς ἐπὶ
Griechisches Konsula-
terstrasse 31
ἸΑΙΑ
Φόρον 1. Ἡερδία
(Ἡερδία)
Chemnit-S
Dents C